

Alles komt in orde

A présent (2008)

Cathérine-Anne Toupin.

Vertaling – 2012
Hedwig COOREMANS
't Serclaesstraat 11
1740 TERNAT.
02/582 09 48
hedwig.cooremans@skynet.be
Website: users skynet.

ALMO
Royal House, Coremansstraat 34
2600Berchem

Personen

- * ALICE: begin dertig.
- * BEN: haar echtgenoot. Begin dertig.
- * JULIA: begin zestig.
- * JULIUS: haar echtgenoot. Zestiger.
- * FRANCIS: zoon van Julia en Julius. Midden dertig.

* * * * *

Decor

- * Een grote, open ruimte die als salon en eetkamer dient. Er is een apart keukentje. Kant jardin leidt een gang naar de slaapkamers.
- * Als de voordeur openstaat zien we een brede gang en de deur van het appartement er vlak tegenover.

Scène 1

Ben stopt documenten in zijn aktetas. Alice, in peignoir, komt op via de gang die naar de kamers leidt.

ALICE : Ben je al lang op?

BEN: Hmm...

ALICE : Ga je weg?

BEN: 't Is half twaalf.

ALICE : Nu al?

BEN: Lekker geslapen?

ALICE : Nee.

BEN: Je sliep toen ik thuis kwam. Je lag op de divan.

ALICE : Dat kan.

Ben wil naar de voordeur. Wanneer hij langs de divan passeert, trapt hij op een stuk kinderspeelgoed dat een helder, doch schreeuwerig geluid produceert. Ben blijft stokstijf staan. Hij buigt het hoofd, kijkt een ogenblik naar het ding en raapt het op. Hij keert zich naar Alice om het haar te tonen.

ALICE : Ben ik vergeten op te ruimen. *(Steekt de hand uit.)* Geef. *(Stilte. Ze bekijken mekaar.)* Geef!

Ben blijft staan. Alice neemt hem het speelgoed af. Dan gaat ze af via de gang. Ben kijkt haar na en gaat naar de voordeur. Even later komt Alice terug.

ALICE : Ben je nu al weg?

BEN: Ik zou zo rond middernacht moeten terug zijn.

ALICE : We hebben mekaar amper gezien.

BEN: *(Klaar om naar buiten te gaan.)* Tot vanavond.

ALICE : Je hebt nog een kwartier.

BEN: Ik ga te laat komen.

ALICE : Ik heb gewoon zin om vijf minuutjes bij jou te zijn.

BEN: Je had vroeger moeten opstaan.

1.

ALICE : Je had me moeten wakker maken.

BEN: Je lag daar zo goed. Je slaapt niet veel de laatste tijd. Wij slapen niet veel. Ik dacht dat het je goed zou doen om wat...

ALICE : 'n Kwartiertje. Meer niet.

BEN: *(Hij komt bij haar en neemt haar in zijn armen.)* Wat gaat je vandaag doen?

ALICE : Weet ik niet.

BEN: Er is de kamer. Je kunt misschien beginnen met...

ALICE : Met wat?

BEN: Met een paar spulletjes te verkopen.

ALICE : Nee.

BEN: Niet alles tegelijk. We kunnen het rustig aan doen.

ALICE : Er is geen sprake van dat we om het even wat verkopen.

BEN: 't Is toch al vijf maanden dat we...

ALICE : Nee.

Stilte.

BEN: Ik moet echt gaan.

ALICE : Bel me op bij je avondeten.

BEN: Ik zal geen tijd hebben.

ALICE : Rond zeven uur. Oké?

BEN: Oké.

ALICE : Beloofd?

BEN: Ik zal je bellen.

Ze geven mekaar een zoen en Ben gaat af. Alice blijft een ogenblik onbeweeglijk staan. Tot een baby zacht begint te huilen. Ze draait zich om naar de gang.

ALICE : *(Tot zichzelf.)* Verdomme!

Alice beweegt niet. Ze probeert de baby te negeren, maar die begint alsmaar harder te huilen. Na een lange pauze gaat ze af via de gang.

Donker.

Scène 2

Alice ligt op de divan en slaapt. Het is al laat en de plaats is in het duister gehuld. We horen een sleutel in het slot. De voordeur gaat open en Ben komt binnen. Hij ziet zijn vrouw, gaat naar haar toe en maakt haar zachtjes wakker.

BEN: Alice? Alice! Kom slapen, toe.

ALICE : *(Slaapdronken.)* Hallo.

BEN: Kom.

ALICE : Je had me niet wakker moeten maken.

BEN: Het spijt me.

ALICE : Ik was aan 't dromen.

BEN: Kom. 't Is beter in bed.

Hij neemt haar bij de arm om haar recht te helpen.

ALICE : Stt... Je gaat hem wakker maken.

BEN: Alice...

ALICE : Hij houdt net op met huilen.

BEN: Ik zal geen lawaai maken. Sta op, toe.

ALICE : *(Recht, maar meer slapend dan wakend.)* Hem niet wakker maken...

BEN: We zullen niemand wakker maken.

ALICE : Wees toch stil...

BEN: Ik ben stil. Ik ben stil.

ALICE: Hmm...

BEN: Kom slapen. Je valt omver van de slaap.

Beiden af kamers.

Donker.

Scène 3

De volgende dag. Aan het einde van de voormiddag wordt er op de deur geklopt. Alice, steeds in peignoir, gaat openmaken. Julia verschijnt. De voordeur van het appartement aan de overkant staat op een kier.

JULIA: Dag.

ALICE: Dag.

JULIA: Ik woon in het appartement hier tegenover. Die deur daar. Ik wou u graag welkom heten in het gebouw.

ALICE: Erg vriendelijk, maar wij wonen hier al...

JULIA: Bent u alleen?

ALICE: Ja.

JULIA: Maar u woont niet alleen?

ALICE: Nee.

JULIA: Nee. U ziet er getrouwd uit.

ALICE: Ja.

JULIA: Bent u hier al lang geleden komen wonen?

ALICE: Bijna zes maanden.

JULIA: Juist, ja. Inderdaad. Daarom hebben we mekaar nog niet ontmoet. Wij zijn zes maanden weg geweest: mijn man, mijn zoon en ik. *(Ze nadert wat om iets meer van het appartement te kunnen zien.)* U bent precies al goed geïnstalleerd.

ALICE: Dat valt wel mee.

Alice blijft bij de deur en belet Julia binnen te komen.

JULIA: Hebt u veel moeten renoveren?

ALICE: Toch een beetje.

JULIA: *(Ze probeert nogmaals naar binnen te kijken.)* Zou ik mogen binnenkomen?

ALICE: Heu... Ja... ja. Komt u binnen. *(Julia komt binnen.)* Excuseer, ik ben nog niet gekleed.

JULIA: Mij stoort dat niet. (*Ze slentert door het salon en kijkt aandachtig rond.*) Heel mooi. Heel, heel mooi.

ALICE: Dank u.

JULIA: Veel beter dan daarvoor.

ALICE: Ja, toen we hier aankwamen, was het niet erg...

JULIA: Het was afschuwelijk. Dat mag u gerust zeggen. Het paar dat hier woonde, voor u... Geen, maar dan ook totaal geen smaak. De kleuren...

ALICE: 't Was erg somber.

JULIA: 't Was somber. Drukkend. Hebt u hen ontmoet?

ALICE: Wie?

JULIA: Het koppel dat hier woonde voor u kwam.

ALICE: Nee.

JULIA: Des te beter.

ALICE: Toen we hier de eerste keer kwamen, stond het appartement al leeg.

JULIA: Ze zijn hals over kop vertrokken.

ALICE: De vroegere huurders?

JULIA: Het zagen er nochtans nette mensen uit. In 't begin... toen ze hier juist woonden.

ALICE: Hebben ze hier lang gewoond?

JULIA: Een paar maanden. Niet eens. Ze zijn hals over kop vertrokken. Zonder afscheid te nemen.

ALICE: Hebt u hen goed gekend?

JULIA: We zagen hen tamelijk veel. En dan, van de ene dag op de andere... Ik weet niet. Ze waren anders geworden. Mag ik de andere plaatsen eens bekijken?

ALICE: We hebben de tijd nog niet gehad om...

JULIA: Eventjes maar.

ALICE: Ik heb liever van niet. Het ligt hier nogal overhoop.

JULIA: Mij stoort dat niet.

ALICE: Maar mij stoort dat wel! Ik zal het u laten zien als alles achter de rug is.

JULIA: Zoals u verkiest. (*Pauze.*) Mag ik uw hand zien?

ALICE: Sorry?

JULIA: Geef me uw hand.

ALICE: Waarom?

JULIA: De rechter.

Alice steekt haar hand uit. Julia kijkt even in de palm van de hand.

ALICE: Leest u de lijnen van de hand?

JULIA: Nee.

Julia laat de hand van Alice los en gaat naar de deur.

ALICE: (*Op een formele manier.*) Hartelijk dank voor uw bezoek. Erg vriendelijk. We konden misschien...

Julia blijft in de deuropening staan en roept naar de overkant.

JULIA: Francis! Francis! Staat u toe dat ik mijn zoon inviteer? Hij zal dolblij zijn met wat u van het appartement hebt gemaakt. Francis! Hij hoort het niet. Francis, 'k Heb het tegen jou! (*Tot Alice.*) Hij zal nog aan 't werk zijn. (*Schreeuwt.*) Francis!!

De deur van het andere appartement gaat open en Francis komt in de gang bij zijn moeder staan.

JULIA: Je hebt mij zeker niet gehoord?

FRANCIS: Ik heb je wel gehoord. Maar ik had net besloten om niet meer naar jou te luisteren.

JULIA: Francis, mag ik je voorstellen. Hoe was de naam ook weer?

ALICE: Dat hebt u me niet gevraagd.

JULIA: Is dat zo?

ALICE: Alice.

JULIA: (*Snel.*) Francis, Alice. Alice, Francis.

ALICE: Dag.

FRANCIS: Ik heb u al eerder in de gang gezien.

Stilte. Julia bekijkt haar zoon die in de deuropening is blijven staan.

JULIA: Komt u toch binnen.

FRANCIS: Mag ik?

ALICE: Ja,ja... Excuseer, ik ben nog niet gekleed.

FRANCIS: Mij stoort dat niet. (*Hij gaat naar binnen.*)

ALICE: Zou er nog iemand kunnen komen?

JULIA: Niet direct.

Francis en Julia kijken rond.

JULIA: 't Is goed, hé?

FRANCIS: Heel goed.

JULIA: Vind je 't mooi?

FRANCIS: Heel mooi.

JULIA: Het is niet zo mooi als ons appartement, maar 't is toch erg aangenaam. Je zal hier goed zitten.

FRANCIS: Zeker.

ALICE: Sorry?

JULIA: Hebt u zelf het schilderwerk gedaan?

ALICE: Heu... Nee.

JULIA: 't Is echt goed.

FRANCIS: Ik vind het heel goed.

JULIA: Je zal hier heel goed zitten.

ALICE: 't Is dat we pas verhuisd zijn. Het is niet onze bedoeling van...

JULIA: We willen u het appartement niet uit jagen.

ALICE: Maar u zei zopas dat...

JULIA: We zegden zomaar wat. Meer niet. Uw echtgenoot heet Ben?

ALICE: Ja.

JULIA: 't Is ongelooflijk! Vind je niet, Francis? Ongelooflijk!

FRANCIS: Ik heb het je toch gezegd, mama.

JULIA: Ongelooflijk.

ALICE: U hebt hem al ontmoet?

FRANCIS: We hebben mekaar in de gang gekruist.

ALICE: Daar heeft hij me niets over verteld.

JULIA: Julius en ik zijn...

ALICE: Julius?

FRANCIS: Mijn vader.

JULIA: Julius en ik zijn gisteren pas teruggekeerd van onze reis, maar Francis was al eerder thuisgekomen.

FRANCIS: Vorige week.

JULIA: Hij heeft ons verteld dat er een echtpaar in het appartement tegenover het onze was komen wonen... En dat de man Ben heette en dat de vrouw erg charmant was.

Stilte. Julia staart Alice aan.

ALICE: Mag ik u iets aanbieden?

JULIA: Niet voor mij. (*Ze blijft Alice aankijken.*) U bent werkelijk erg mooi. Ik vind u erg mooi.

ALICE: Dank u.

JULIA: Zelfs zo... Niet opgemaakt... bent u erg mooi. Ze zijn eerder zeldzaam... 't Is eerder zeldzaam, dat je mensen ontmoet die iets te betekenen hebben zonder dat ze er zich bewust van zijn. En dat zeg ik niet uit beleefdheid. Dat meen ik.

ALICE: Erg vriendelijk.

JULIA: 't Is waar dat ze erg mooi is, hé Francis?

FRANCIS: Erg mooi.

JULIA: Ziet u wel dat ik gelijk heb.

ALICE: Ik spreek u niet tegen.

JULIA: U lijkt op mij.

ALICE: Is dat zo?

FRANCIS: Niet helemaal.

JULIA: Toen ik veel jonger was. Ik zal eens een foto meebrengen. (*Pauze.*) En Ben, die werkt?

ALICE: Ja.

JULIA: Waar?

ALICE: In een ziekenhuis.

JULIA: Dokter?

ALICE: Ja.

JULIA: Dat is goed. Francis had dokter kunnen worden. Francis had dokter moeten worden, maar de studies...

ALICE: Ja, die duren wel lang.

JULIA: 't Is geen kwestie van lang. 't Is is een kwestie van mogelijkheden.

FRANCIS: Ik heb nooit het niveau bereikt dat mijn ouders van mij verwachtten.

JULIA: Daar was jij niet toe in staat. Maar het doet er niet toe. Het is niet voor iedereen weggelegd.

FRANCIS: Ik heb weinig mogelijkheden. Ik heb er geen geërfd.

JULIA: Francis...

FRANCIS: Ja, allerliefste mama?

Stilte.

JULIA: U werkt niet?

ALICE: Ik heb hier nog geen werk gevonden. Ik ben wel op zoek.

JULIA: (*Ze bekijkt Alice indringend.*) Ik kan het bijna niet geloven.

FRANCIS: Ik heb het je gezegd.

JULIA: Buitengewoon!

ALICE: Wat is er zo buitengewoon?

JULIA: Dit alles.

ALICE: Het appartement?

JULIA: Onder andere. (*Ze ziet een foto van Ben op de kast.*) Is dat uw echtgenoot?

ALICE: Ja.

JULIA: Ik had me hem precies zo voorgesteld. Precies zo!

ALICE: Ben?

JULIA: 't Is ongelooflijk.

ALICE: Hebt u hem al ontmoet?

JULIA: Die foto... De gelijkenis...

ALICE: Gelijkenis?

JULIA: Nee, niet de gelijkenis. Hij lijkt op niemand.... Maar ik had me hem precies zo voorgesteld. Precies zo!

ALICE: Op wie lijkt hij dan?

JULIA: Op het beeld dat ik me van hem had gevormd.

ALICE: Van wie?

JULIA: Van hem.

Pauze.

ALICE: Ik kan niet goed volgen.

FRANCIS: Trek het je niet aan. Mijn moeder is een ouwe zottin.

ALICE: Sorry?

JULIA: Ik ben een ouwe zottin.

FRANCIS: Je zou even moeten gaan liggen, mama.

JULIA: Niet direct.

FRANCIS: Je bent je aan 't opwinden. Je zegt om het even wat.

JULIA: Ik ben uiterst kalm.

FRANCIS: Dit doet je geen goed.

ALICE: Is er iets?

FRANCIS: Ik kom over een paar minuutjes. (*Julia en Francis bekijken mekaar een ogenblik.*)
Vooruit!

JULIA: Je moet zo niet aandringen.

FRANCIS: Toch dring ik aan.

JULIA: *(Naar de deur.)* Dan laat ik u.

ALICE: Bent u er zeker van dat alles in orde is?

JULIA: Alles is perfect in orde. Ik ga een beetje liggen. Tot binnenkort, hoop ik.

ALICE: Tot binnenkort.

Julia kijkt nog een laatste maal naar Francis, steekt de gang over en gaat het andere appartement binnen.

FRANCIS: Het spijt me voor mijn moeder. Ze doet nogal raar. Ze wou jullie appartement absoluut vandaag zien. De hele morgen had ze het erover.

ALICE: Waarom?

FRANCIS: Weet ik niet. 't Is een ouwe zottin. Soms kan ik haar niet volgen. Vind je het erg wat ze gezegd heeft?

ALICE: Wat?

FRANCIS: Dat ik hier goed zou zitten.

ALICE: Ik vind alleen...

FRANCIS: 't Klopt wel dat ik hier goed zou zitten.

ALICE: Misschien, maar...

FRANCIS: Ik heb de indruk dat ik me hier thuis voel. Grappig, hé? 't Is een gevoel. Meer niet.

ALICE: We hebben niet de bedoeling...

FRANCIS: Trek het je niet aan. Jij blijft hier nog lang wonen. Heel lang. *(Hij neemt de foto van Ben. Tot zichzelf.)* Benjamin...

ALICE: Wat?

FRANCIS: 't Is een mooie man. *(Pauze.)* Zijn jullie al lang getrouwd?

ALICE: Drie jaar.

FRANCIS: Toch eigenaardig. Ik ken niemand die getrouwd is. Hou jij van je man?

ALICE: Ja natuurlijk.

FRANCIS: Het is niet omdat je getrouwd bent dat je daarom van je man houdt.

ALICE: Nee, maar...

FRANCIS: Maar jij ziet hem wel graag.

ALICE: Ja.

FRANCIS: Da's goed. (*Pauze.*) Ik denk dat ik graag zou getrouwd zijn. Ja, ik ben er zeker van dat ik graag zou getrouwd zijn.

We horen een baby zachtjes huilen. Alice kijkt richting slaapkamers.

FRANCIS: Is alles in orde?

ALICE: Je moeder zei dat je aan het werk was?

FRANCIS: Ik werk voor mijn vader. Ik ben zo 'n beetje zijn privésecretaris. Of zijn slaafje. Hangt ervan af. Woon je hier graag?

ALICE: (*Aarzelend.*) Ja.

FRANCIS: Je zou het anders niet zeggen.

ALICE: We zijn bijna zes maanden geleden verhuisd en ik ken hier nog niemand.

FRANCIS: Je kent mij.

ALICE: Wij kennen mekaar absoluut niet.

FRANCIS: Maar we kunnen mekaar wel leren kennen.

De baby stopt met huilen.

FRANCIS: Je ziet er droevig uit.

ALICE: Vind je?

FRANCIS: Heel droevig.

De baby huilt opnieuw. Alice draait zich nogmaals om naar de gang.

FRANCIS: Misschien heb je liever dat ik ga.

ALICE: Woon je bij je ouders?

FRANCIS: Voor 't moment wel. Ik zou Ben met plezier willen ontmoeten.

ALICE: Daar zul je zeker nog de kans toe krijgen.

FRANCIS: We zouden iets kunnen organiseren. Wat denk je?

ALICE: Wie weet.

FRANCIS: Op een avond. Van de week nog. Om mekaar beter te leren kennen.

ALICE: Ik moet er eens over spreken met...

FRANCIS: Werkt Ben nu vrijdagavond?

ALICE: Ik denk van niet.

FRANCIS: Dan zeggen we vrijdag, rond 8 uur.

ALICE: Heu... Voor ons kan het.

FRANCIS: Schitterend. Tot vrijdag.

ALICE: Tot vrijdag.

Donker.

Scène 4

Ben en Alice zijn in het salon. Ze hebben zich opgemaakt als voor een avondje-uit.

BEN: Ik heb wat?... Twee avonden per week?

ALICE: Dat hebt jij mij gezegd...

BEN: Ik heb u gevraagd om iets te doen, niet om een...

ALICE: Te laat.

BEN: ... om een party te organiseren.

ALICE: Het is geen party.

BEN: Je had het me moeten vragen.

ALICE: Ik heb hen niet geïnviteerd, ze hebben zichzelf geïnviteerd.

BEN: Super, zeg!

ALICE: Wat?

BEN: Als je dat soort volk één keer inviteert, raak je ze niet meer kwijt.

ALICE: Je kent hen niet eens.

BEN: Hun soort ken ik wel.

ALICE: Ik had geen keuze.

BEN: We raken ze niet meer kwijt, zeg ik. Wacht maar.

ALICE: En wat dan nog? Jij bent hier toch nooit.

BEN: We zullen nog moeten verhuizen om wat rust te vinden.

ALICE: Ik ben degene die zich met hen moet bezighouden, jij niet.

BEN: Ik ga nog verplicht zijn om 's morgens een kwartier vroeger op te staan om in de gang een babbeltje te kunnen maken.

ALICE: Jij denkt toch niet dat ze de hele dag zitten te wachten tot jij buitenkomt.

BEN: Wat weet jij daarvan?

ALICE: Doe niet belachelijk.

BEN: Ze hebben misschien niets beters te doen.

ALICE: We gaan gewoon een glas drinken.

BEN: Waarom zijn die teruggekeerd? We zaten hier goed, zo zonder burenen.

ALICE: 't Wordt misschien nog grappig. Ze zien er een beetje raar uit.

BEN: Super, zeg!

Er wordt geklopt.

ALICE: Wil jij openmaken?

BEN: Doe zelf maar.

ALICE: Ik ben nog niet klaar.

Alice gaat richting gang.

BEN: 't Zijn wel jouw invitees. (*Alice af.*) Laat me niet met hen alleen.

ALICE: (*Af.*) Ik ben direct klaar. (*Er wordt opnieuw geklopt.*) Ben!

BEN: Ja, ja! Godverdomme, zeg...

Ben gaat openmaken. Julius, Julia en Francis staan voor de deur.

JULIUS: Goeie avond.

BEN: Goeie avond.

JULIUS: U bent ongetwijfeld Ben?

BEN: Ja.

JULIUS: Julius, aangenaam. (*Ze geven een hand.*) Mijn echtgenote: Julia.

JULIA: Goeie avond.

BEN: Goeie avond.

Ben wil haar een hand geven, maar Julia komt naar hem toe en neemt hem bij de schouders.

JULIA: Sta toe dat ik u omarm.

BEN: Ja.

Ze drukt hem tegen zich aan en zoent hem op beide wangen.

JULIA: Het is me een waar genoegen.

BEN: *(Een beetje gemaakt.)* Het gevoel is wederkerig.

JULIA: Onze zoon Francis kent u al.

BEN: We hebben mekaar al gekruist in de gang.

JULIA: Dat heeft hij ons verteld.

BEN: Goeie avond.

FRANCIS: Goeie avond.

Stilte.

BEN: Kom binnen. Doe alsof u thuis bent.

JULIA: Dank u.

Ze komen binnen. Ben sluit de deur.

BEN: Alice is bijna klaar. Ze kan er elk ogenblik zijn.

Stilte.

BEN: *(Slecht op zijn gemak.)* Alice?

ALICE: *(Af.)* Ik kom!

BEN: Ze komt.

In het salon kijken Julius en Julia rond, terwijl Francis Ben observeert.

JULIUS: Je hebt gelijk, Julia.

JULIA: Mooi, hè.

JULIUS: Heel mooi wat u hier gedaan hebt.

BEN: 't Is nog niet volledig afgewerkt.

JULIUS: 't Is alleszins beter dan vroeger.

JULIA: Veel beter.

Stilte. Ongemakkelijke sfeer.

BEN: Mag ik u misschien iets aanbieden?

JULIUS: 'n Wijntje. Rood.

BEN: Komt in orde. Francis?

FRANCIS: Van 't zelfde.

BEN: Mevrouw?

JULIA: Ben... Noem me Julia.

BEN: Julia... Schenk ik u een aperitiefje?

JULIA: Is er sherry?

BEN: Ik dacht van wel.

JULIA: Een sherry'tje zou erg lief zijn.

BEN: Wordt voor gezorgd.

Ben gaat naar de bar waar glazen en flessen klaar staan. Hij zorgt voor de drankjes.

ALICE: (Op.) Excuseer. Ik was nog niet helemaal klaar.

FRANCIS: Goeie avond, Alice.

ALICE: Goeie avond.

JULIUS: Mijn god, u bent allercharmanst.

ALICE: Dank u.

JULIUS: Dat heb je me niet gezegd, Francis.

JULIA: Ze is goed, hè?

JULIUS: Ze is gewoon fantastisch!

ALICE: Hou op...

JULIUS: U bent allebei fantastisch.

ALICE: 't Is gênant.

JULIA: Ze zijn perfect.

JULIUS: Absoluut perfect.

JULIA: U bent veel beter dan het echtpaar dat hier vroeger heeft gewoond.

FRANCIS: Mama...

JULIA: Wat? Ja, toch?

JULIUS: In het begin waren ze bijzonder vriendelijk.

BEN: Waren het vrienden?

JULIUS: Als je wil.

BEN: Zag u hen dikwijls?

JULIUS: Tamelijk dikwijls.

BEN: *(Tot Alice.)* Super, zeg!

Pauze.

JULIUS: Is het voor ons, Alice, dat je je zo mooi hebt opgemaakt?

ALICE: Nee, voor mezelf.

JULIUS: Echt?

JULIA: Wist je dat Ben dokter is?

JULIUS: Dat heb je me gezegd.

BEN: En u, Julius?

JULIUS: Ook in de geneeskunde.

BEN: Echt? Welke specialiteit?

JULIUS: Ik hield me vooral met onderzoek bezig.

Ben kijkt hem aandachtig.

BEN: Wacht eens even... Bent u niet Julius Stüntl?

JULIUS: Ja.

BEN: Dé Julius Stüntl?

JULIUS: Ja

Ben gaat naar de bibliotheek, zoekt even en neemt een boek. Hij kijkt de achterflap.

BEN: Maar ja, dat bent u!

JULIUS: Alleen een pak jonger.

BEN: Als ik geweten had dat u hier tegenover ons woonde...

JULIUS: Wel, nu weet je het.

BEN: Ik bewonder uw werk.

JULIUS: Eigenlijk werk ik niet echt meer.

BEN: Ja, u bent een beetje uit de belangstelling...

JULIUS: *(Hem onderbrekend.)* Ik doe nog onderzoek. Voor mijn persoonlijk genoeg.

Korte stilte.

BEN: Het is me een ware eer. Alice, daar heb je me niets over verteld.

ALICE: Wist ik ook niet.

BEN: Uw ideeën zijn werkelijk...

JULIUS: Verrassend?

BEN: Ja, van verrassend gesproken... Het is echt...

JULIUS: Moet ik dat als een compliment opvatten?

BEN: *(Zenuwachtig.)* Absoluut. *(Pauze.)* Zou u het erg vinden om een opdracht in mijn boek te schrijven?

JULIUS: Dat zal ik met genoeg doen.

BEN: Alice, hebt jij iets om te schrijven?

ALICE: Nee.

BEN: Ik moet iets hebben om te schrijven.

ALICE: Je bureau.

BEN: Ik ben direct terug.

Hij gaat af kant kamers en neemt het boek mee. Julia kijkt hem na.

JULIA: Wat een mooie man. 't Is echt een mooie man.

JULIUS: En erg verleidelijk.

JULIA: Ik ben verleid!

JULIUS: Probeer hij jou nog te verleiden, Alice?

ALICE: Sorry?

JULIA: Je man.

ALICE: Heu... Ja.

Na een korte stilte komt Ben opgelopen.

BEN: Ik heb iets om te schrijven.

JULIA: *(Bekijkt hem indringend.)* 't Is ongelooflijk.

BEN: *(Geeft het boek en de pen.)* Julius?

JULIA: Jij bent toch zo mooi.

BEN: Pardon?

ALICE: Iedereen vindt je erg mooi.

JULIUS: Erg mooi.

BEN: Bedankt.

FRANCIS: Behalve ik.

JULIA: We kunnen niet allemaal dezelfde goede smaak hebben.

Plots rukt Julius het boek uit de handen van Ben.

BEN: Au!

ALICE: Gaat het?

BEN: *(Bekijkt zijn hand die bloedt.)* Het is maar een sneetje door het papier.

FRANCIS: Oei, dat doet pijn!

JULIUS: 't Is mijn schuld.

BEN: Geeft niet.

JULIA: Toon me je hand?

BEN: Het gaat wel.

JULIA: *(Bevelend.)* Benjamin!

Verbluft geeft Ben zijn hand. Julia neemt ze en kijkt aandachtig.

JULIA: 't Is een rare snee. Heel diep.

JULIUS: Het spijt me.

BEN: 't Was gewoon dom.

JULIA: Ik zal een verband leggen.

BEN: Dat is niet nodig.

JULIA: Ga zitten.

Ze opent haar handtas en haalt er een verband uit.

BEN: Het is niet erg, zeg ik.

JULIA: Ga zitten! *(Hij doet het en zij komt naast hem zitten.)* Lik uw wonde. *(Hij likt zijn wonde, terwijl zij het verband uitpakt.)* Geef. *(Hij steekt zijn hand uit en zij brengt het verband aan.)* Ziezo.

BEN: Bedankt.

Julia en Ben bekijken mekaar even, dan kijkt Ben naar Alice.

ALICE: Ik haal het voorgerecht.

BEN: Ik help je even.

Alice en Ben gaan naar de keuken. Daar bekijken ze mekaar een beetje ontdaan en dan hebben ze moeite om hun lach in te houden.

ALICE: Ik denk dat jij een grote fan hebt.

BEN: Jij bent anders ook geen klein beetje populair. *(Pauze.)* Dit had ik echt niet verwacht.

ALICE: Ik ook niet.

BEN: Julius Stüntl...

ALICE: Wie is dat?

BEN: Ik kan het bijna niet geloven. Ik was er zeker van dat hij dood was.

Intussen in het salon:

Julia gaat iets fluisteren in Julius' oor, die bezig is met zijn opdracht in het boek. Julius luistert aandachtig en knikt bevestigend. Francis komt bij zijn ouders. Julia fluistert iets tegen hem. Hij denkt even na en knikt ook bevestigend.

BEN: Je hebt er goed aan gedaan van hen uit te nodigen.

Hij neemt de schotel met het voorgerecht. Wanneer hij de keuken wil verlaten, houdt Alice hem staande.

ALICE: Vind je ze niet een beetje raar?

BEN: Niet zozeer raar...

ALICE: Toch...

BEN: Misschien... Bijzonder.

ALICE: Ze zijn meer dan bijzonder.

BEN: Ik vind hen sympathiek.

Hij gaat naar het salon.

Donker.

Scène 5

Een uur later.

Iedereen zit in het salon. De vijf hebben al verscheidene glazen wijn gedronken en zijn al een poosje aan het praten.

JULIA: Hij was een vreselijk onhandig kind.

JULIUS: We hebben zelfs een tijdje gedacht dat hij niet normaal was.

JULIA: Hij kon niet eens rechtop blijven zitten. En eer hij zindelijk was...

JULIUS: We hadden haast de moed verloren.

JULIA: Ouders zouden in bewondering moeten staan voor hun kind, maar Francis...

JULIUS: Die kon je onmogelijk bewonderen.

BEN: Hij was een stuntel.

JULIUS: Excuseer?

BEN: Hij was een echte Stüntl. (*Ongemakkelijke stilte.*) Stüntl is uw familienaam. En je hebt gezegd dat hij onhandig was. Een stuntel dus.

Na een lange stilte, barst Julia in lachen uit. Ben en Alice bekijken elkaar. Ze voelen zich niet erg op hun gemak.

JULIA: Ben, je bent buitengewoon. Wat een zin voor humor! (*Ze lacht erg lang.*) Lang geleden dat ik nog zo gelachen heb. Alleen Benjamin kon me zo aan het lachen brengen.

BEN: Wie? Ik?

JULIA: Nee, Benjamin.

ALICE: Wie is Benjamin?

JULIA: De broer van Francis.

ALICE: Heb jij een broer?

FRANCIS: Niet meer.

JULIUS: Francis had een jongere broer. Hij is overleden. Lang geleden.

FRANCIS: Hij was nog een baby.

JULIA: *(Tot Ben.)* Hij zou nu van uw leeftijd zijn.

JULIUS: Ja... Wij hebben nooit begrepen waarom precies *hij* moest sterven.

JULIA: Nooit.

FRANCIS: Het was een vergissing, veronderstel ik.

JULIA: Waarom hij?

FRANCIS: Ik bedoel, als ik was gestorven, dan zou je wel verdriet gehad hebben en zo... Het zou een poosje moeilijk geweest zijn, maar je zou geleerd hebben ermee te leven

JULIUS: Alle ouders zouden een boontje moeten hebben voor hun oudste...

JULIA: Maar in dit geval...

FRANCIS: Niet dat je niet van me hield.

JULIA: Zeker niet.

FRANCIS: Maar het moet mijn manier van huilen geweest zijn, van eten, van u aan te kijken... Alles wat ik deed was onaangenaam. Terwijl Ben... Zelfs zijn kuren waren vertederend.

JULIA: Hij was een buitengewoon kind.

Een paar seconden lang horen we het gekerm van een baby. Alice kijkt schichtig richting gang.

FRANCIS: Papa, wees eens eerlijk...

JULIUS: Ik heb liever dat je me niet zo noemt.

FRANCIS: Als ze je de keuze hadden gelaten, als iemand je was komen vragen welke van je twee zonen je zou hebben willen houden... Dan denk ik niet dat je zou gearzeld hebben. Mama, zou jij gearzeld hebben?

Pauze.

JULIUS: *(Tot Alice en Ben.)* Sommige dingen zijn niet te verklaren. 't Is een voorkeur.

JULIA: *(Tot Alice en Ben.)* We hielden meer van Benjamin.

Opnieuw het gekerm van een baby. Alice kijkt opnieuw richting gang. Ben ziet het.

BEN: Alice?

ALICE: Hm?

BEN: Vanavond niet.

De baby begint zachtjes te huilen. Alice probeert het te negeren, maar ze is er niet toe in staat.

JULIUS: Het leven maakt soms eigenaardige kronkels, nietwaar. Ik veronderstel dat het een straf was dat het kind dat we hadden willen houden, ons werd ontnomen.

FRANCIS: Of een grap.

JULIUS: Een kwalijke grap.

BEN: *(Merkt het onbehagen bij zijn vrouw.)* Alice...

ALICE: Het gaat wel.

JULIA: Willen jullie Benjamin eens zien?

JULIUS: We hebben een pak foto's in 't appartement.

JULIA: Overal foto's.

FRANCIS: Allemaal van Benjamin!

ALICE: En geen van jou?

FRANCIS: Nee.

BEN: Geen enkele?

JULIA: We zien hem al de hele dag. Als we dan nog aldoor naar zijn foto's moeten kijken...

De baby huilt nog steeds.

ALICE: *(Staat op.)* Excuseer...

BEN: *(Binnensmonds.)* Waar ga je naartoe?

ALICE: Ik ben direct terug.

BEN: Blijf zitten.

ALICE: 't Is maar voor even.

BEN: Ik kan gaan als je wil.

ALICE: *(Gaat zitten.)* Nee, die is goed. Vergeet het.

De baby huilt alsmaar harder.

BEN: Je gaat toch weer niet beginnen.

ALICE: Laat maar, zeg ik.

BEN: Alles is gewoon oké.
ALICE: Weet ik. (*Pauze. Alice staat opnieuw op.*) Ik ben direct terug.

BEN: Wil je nu eens...

ALICE: Eventjes maar...

BEN: We hebben wel gasten...

ALICE: Excuseer. Het duurt niet lang. (*Af langs de gang.*)

FRANCIS: Hoe lang kennen jullie mekaar al?

BEN: Zeven jaar.

FRANCIS: Da's lang.

JULIA: Hou je nog van mekaar?

BEN: Ja.

De baby houdt op met huilen.

JULIUS: Zijn jullie hier alle twee alleen? Ik bedoel, je familie, woont die...

BEN: Ik heb niet echt familie. Op Alice na.

JULIA: Ha ja?

BEN: Mijn ouders zijn gestorven toen ik nog heel klein was.

FRANCIS: (*Sarcastisch.*) Hoe droevig toch!

JULIA: Je moet je wel erg eenzaam voelen.

Ben kijkt haar vol verwarring aan.

JULIUS: Ben, heb je je al eens afgevraagd hoe je leven zou zijn zonder...

Hierop komt Alice binnen. Zodra Julius haar ziet, doet hij er het zwijgen toe.

BEN: Alles oké?

ALICE: Ja.

BEN: Sorry Julius, ik heb niet gevolgd.

JULIUS: Onbelangrijk.

ALICE: Waar hadden jullie het over?

JULIUS: Nergens over. Ik zou nog wat wijn willen. Alice, doe je mee?

ALICE: Waarom niet?

JULIUS: (*Kijkt rond.*) Waar zijn de glazen?

ALICE: Geen idee.

JULIA: Hier zijn twee lege glazen. En die zijn van?

FRANCIS: Eentje van mij, denk ik.

ALICE: Mag ik?

FRANCIS: Als je er niets op tegen hebt om uit mijn glas te drinken?

ALICE: Nee.

JULIUS: En van wie is het andere? Van niemand?

ALICE: Misschien het mijne.

JULIUS: Misschien. (*Julius vult beide glazen.*) Welk neem je?

ALICE: Van geen belang. 't Is om het even.

JULIUS: Niet helemaal.

FRANCIS: (*Tot Alice.*) Ik heb uit een van beide gedronken.

JULIUS: (*Tot Alice.*) En jij uit het andere.

ALICE: Maar we weten niet welk van wie is.

FRANCIS: Heb je een voorkeur?

ALICE: Voorkeur?

FRANCIS: Drink je liever uit mijn glas dan uit het jouwe?

ALICE: Dat heeft geen enkel belang.

JULIUS: Je hebt geen voorkeur?

ALICE: Nee.

JULIUS: Je hebt altijd een voorkeur, ook al gaat het om de meest banale dingen.

FRANCIS: Welk wil je?

ALICE: *(Steeds minder op haar gemak.)* Ik neem het volste.

JULIUS: Ze zijn omzeggens even vol.

ALICE: Ik denk dat er in het linker glas iets meer zit.

FRANCIS: Als ik je zeg dat dat het mijne is, wil je het dan nog?

ALICE: Is dat het jouwe?

FRANCIS: Weet ik niet. Ik wil alleen weten of je het nog wil.

ALICE: Waarom niet?

BEN: Je zou zeggen dat er op het rechter glas een beetje rouge zit. Dat moet het jouwe zijn.

ALICE: Serieus?

JULIUS: Er is inderdaad een klein spoortje rouge.

ALICE: Dan is het mijn glas.

JULIUS: Maar je hebt toch voorkeur gegeven aan het linker glas.

ALICE: Dat is mijn voorkeur, maar ik neem het mijne.

Julius geeft haar het rechter glas.

JULIUS: *(Tot Francis, met walg.)* Ik heb geen zin om uit jouw glas te drinken.

ALICE: Wil je 't mijne?

JULIUS: Zeer graag, ja.

Alice en Julius wisselen van glas.

ALICE: Dank u.

FRANCIS: Je zou mij eerder moeten danken.

ALICE: Waarom?

FRANCIS: Het is mijn glas. 't Welk je wou.

JULIUS: Je hebt altijd een voorkeur, ook al gaat het om de meest banale dingen.

Donker.

Scène 6

Ben zit in de divan. Hij is in gedachten verzonken. Alice komt vanuit de gang bij hem.

ALICE: Waar zit je aan te denken? (*Stilte.*) Ben? Ben!

Hij draait zich naar haar toe en bekijkt haar met een wazige blik, alsof hij haar niet herkent.

ALICE: Ben, gaat het?

BEN: (*Alsof hij ontwaakt.*) Sorry... Ik wist even niet waar ik was.

ALICE: Waar zat je aan te denken?

BEN: Geen idee.

ALICE: Ik ga slapen. Kom je?

BEN: Straks.

Alice geeft hem een zachte zoen.

BEN: Je was erg populair vanavond.

ALICE: Jij ook.

BEN: Francis heeft je de hele avond zitten bekijken.

ALICE: Echt. Ik heb het niet opgemerkt.

BEN: Leugenaar.

ALICE: Julius, die heeft me zitten bekijken, niet Francis.

BEN: Je leek het fijn te vinden.

ALICE: En jij hebt daar iets op tegen?

BEN: Nee.

ALICE: Zelfs niet als er avances werden gemaakt.

BEN: Gebeurde dat?

ALICE: Misschien...

BEN: Ik geloof je niet.

ALICE: Je hebt er dus wel iets op tegen.

BEN: Nee.

Alice zoent hem opnieuw, maar met iets meer hartstocht. Ben laat haar even haar gang gaan, maar duwt haar dan vriendelijk van zich af.

BEN: Goede nacht.

Ben verlies zicht opnieuw in zijn gedachten. Alice gaat naar de stereo en laat een rustig muziekje horen. Ze begint traag te bewegen op de muziek. Ze draait zich naar Ben, maar die schijnt haar niet op te merken. Ze zet de muziek wat luider, nadert Ben en begint op een sensuele manier te bewegen. Hij is zich nog steeds niet bewust van haar aanwezigheid. Alice, toch wat ongerust ongerust, zet de muziek nog luider. Ze komt zeer dicht bij hem en verleidt hem met haar mond, haar borsten en haar heupen. Ten slotte bekijkt Ben haar met een blik op oneindig, staat op en verlaat het salon. Alice, verbaasd en verward, blijft onbeweeglijk staan en kijkt toe hoe hij zich van haar verwijdert.

Donker.

Scène 7

De voordeur staat open. Alice staat in het midden van haar appartement. Francis leunt in de deuropening. Het appartement ligt overhoop.

ALICE: Weet je zeker dat je niet even binnen wil komen?

FRANCIS: Ik sta hier goed. Bent je vandaag al eens buiten geweest?

ALICE: Ik kom niet veel buiten.

FRANCIS: Ik ook niet. Vooral niet als het regent. Ik hou van mijn comfort.

ALICE: *(Gebaart naar de wanorde.)* Sorry, maar ik moet...

FRANCIS: Je zegt maar als ik in de weg loop.

ALICE: Helemaal niet. *(Ze ruimt een paar spullen op.)*

FRANCIS: Ik ben hier geboren, in hetzelfde appartement waar ik nu woon.

ALICE: Dan zul je iedereen in het gebouw wel kennen.

FRANCIS: Nee. *(Pauze.)* Ik heb al veel te veel tijd doorgebracht in het appartement van mijn ouders. Nog maar het feit dat ik hier bij jou sta, geeft me de indruk ergens anders te zijn.

Francis merkt het speelgoed op dat achter de divan ligt. Hij komt binnen. Alice staat met de rug naar hem en ziet niet dat Francis het speelgoed opraaft en het een ogenblik bekijkt. Dan drukt hij het met beide handen flink samen, waardoor het opnieuw een helder, doch schreeuwerig geluid produceert. Alice schrikt op en kijkt hem aan als versteend. Francis blijft -haast dwangmatig- het ding samendrukken.

ALICE: Francis, hou daarmee op! Dat lawaai!

FRANCIS: Ik had precies dezelfde toen ik klein was, maar mijn ouders hebben het mij afgenomen, na... Waar heb je het gevonden?

ALICE: Het was een cadeautje. *(Ze trekt het speelgoed bruusk uit zijn handen.)* Ben heeft niet graag dat het blijft rondslingeren.

De baby begint zacht te huilen. Alice draait zich richting gang.

ALICE: *(In zichzelf.)* Godverdomme.

FRANCIS: Misschien ga ik beter terug in de deuropening staan.

De baby huilt.

ALICE: Wil je me even excuseren?

Ze gaat richting gang, maar halverwege blijft ze staan en komt ze terug.

ALICE: Nee, 't is oké. Ik ben daarnet nog maar... Van geen belang. Wat zei je ook weer?

FRANCIS: Niets.

ALICE: Sorry, ik ben een beetje moe. Ik slaap niet veel de laatste tijd.

De baby blijft huilen. Alice probeert het te negeren, maar ze slaagt er niet in.

FRANCIS: 't Is misschien beter dat ik je laat.

ALICE: Nee.

FRANCIS: Ik heb de indruk dat ik stoer.

ALICE: Nee, jij bent het niet. 't Is alleen dat... Het ging een beetje beter... Al maanden geen probleem meer eigenlijk... Maar ik weet niet wat er de laatste dagen gebeurt. Het houdt maar niet op. Het wordt gewoon ondraaglijk.

FRANCIS: Waar heb je 't over?

ALICE: Ik vertel onzin. Je moet wel veronderstellen dat ik gek ben... Al maanden dat het niet meer... Geef me een minuutje. Ik ben direct terug.

Ze gaat opnieuw richting gang. Ze draait zich opnieuw om en keert terug.

ALICE: *(Tot zichzelf.)* Nee, 't is goed... Ik moet het negeren, meer niet. Dat is toch niet moeilijk.

FRANCIS: Praat jij tegen jezelf?

ALICE: Hè?

FRANCIS: Ik doe dat ook. Het vult de stilte op.

Francis komt naar haar toe en onderneemt een schuchtere poging om haar te troosten.

ALICE: Nee, 't is goed. De laatste tijd hield het op. Ik was er zeker van dat het over was, maar nu begint het weer.

FRANCIS: *(Kijkt haar recht in de ogen.)* Niemand zou ooit alleen mogen gelaten worden. Het is pas als je de mensen alleen laat, dat verkeerde dingen gebeuren.

Ze blijven een ogenblik stokstijf staan terwijl ze mekaar aanstaren.

FRANCIS: Mijn ouders hebben me ooit één keer alleen gelaten. Dat hadden ze niet mogen doen.

Alice lijkt verloren in de blik van Francis. De baby begint harder te huilen, maar het geluid komt nu niet alleen uit de gang, maar ook van buiten: van bij de Stüntl. Dan horen we het geluid dat het speelgoed maakt: helder en schreeuwerig. Het lijkt wel alsof iemand het kind met het speelgoed slaat.

Alice gaat rustig naar Francis alsof ze van plan is hem te zoenen.

Plots slaat de deur van het appartement van Alice en Ben in één klap hard dicht, alsof er een felle windstoot aan te pas kwam. Alice schrikt op en ontwaakt uit haar lethargie. Alles is zoals voorheen. De baby houdt op met huilen.

ALICE: (Terwijl ze zich van hem verwijdert.) Het spijt me. Ik weet niet waarom...

FRANCIS: Je dacht dat...

ALICE: Ik dacht niets... Ik dacht... Ik weet het niet... Ik weet niet wat ik dacht.

FRANCIS: Er is niets.

ALICE: Nee, natuurlijk niet. Het is... Het is... Het spijt me. Ik weet niet wat me overkwam.

FRANCIS: Het geeft niet.

Korte pauze.

ALICE: Zou je willen weggaan?

Donker.

Scène 8

Ben zit in de divan in het salon. Julius en Julia zitten elk langs een kant naast hem.

BEN: Alice laat altijd wat slingeren... De hele tijd... Ik trap op een stuk speelgoed of... Ik zeg haar dat ze beter moet opletten, dat ze niet alles op de grond moet gooien of dat ze alles moet proberen op te bergen of... Het is alsof ze het met opzet doet, alsof ze erop uit is dat ik er een opmerking over maak, alsof ze niet wil dat ik het uit mijn hoofd zet. Ze wil dat ik er de hele tijd blijf aan denken... Dat ik even zielig ben als zij. Het is niet meer te doen. Ik kan niet langer...

JULIUS: Met een beetje geduld...

BEN: Dat heb ik, maar als het zo blijft doorgaan... Sorry, ik vertel om het even wat. Ik zou jullie dat niet mogen vertellen.

JULIA: Integendeel.

BEN: Maar je begrijpt het toch? Ik heb de indruk dat je het begrijpt.

JULIUS: We begrijpen het.

JULIA: Alles komt in orde.

BEN: Ik zie niet in hoe we...

JULIUS: Vertrouw ons.

JULIA: En je zal krijgen wat je verlangt.

JULIUS: Allebei.

BEN: Wat wil je daarmee zeggen?

JULIA: Weet je, Benjamin. Weet je...

BEN: ...Wel wat ik wil?

JULIA: Alles komt in orde.

Ben kijkt hen even indringend. Alice op vanuit de gang.

ALICE: Ik wist niet dat jullie er waren.

JULIA: *(Staat op en gaat naar haar toe.)* Arme Alice.

ALICE: Je had me wakker moeten maken.

JULIA: Ben heeft ons alles verteld.

ALICE: Hm?

BEN: Over de baby.

JULIUS: Het spijt ons.

JULIA: Waarom heb je me daar niets over gezegd?

ALICE: Ik wou uw avond niet verknoeien.

JULIUS: Als we dat geweten hadden, dan hadden we het nooit over Benjamin gehad.

JULIA: Nooit.

ALICE: Zoiets konden jullie niet weten.

JULIA: Is het hier gebeurd?

BEN: We waren net verhuisd.

JULIUS: 's Nachts?

ALICE: Nee, overdag.

BEN: Alice was alleen.

ALICE: Hij huilde.

BEN: Hij huilde de hele tijd.

JULIA: En plots was alles weer rustig?

ALICE: Ja. Juist.

Even een stilte.

ALICE: Ik dacht dat hij sliep.

BEN: Ik vond hem toen ik terugkeerde van het ziekenhuis.

JULIA: Verschrikkelijk.

JULIUS: We zijn er voor u.

JULIA: *(Tot Alice.)* Het is geen toeval dat je tegenover ons bent komen wonen.

ALICE: Misschien.

JULIA: Toeval bestaat niet.

ALICE: Denk je?

JULIA: Dat weet ik.

BEN: Ze hebben gelijk, Alice.

JULIUS: Wij zullen voor je zorgen.

JULIA: (*Tot Alice.*) Wil je een ander kindje?

BEN: We zijn nog niet zover om...

JULIA: (*Tot Alice.*) Je zal er zeker een ander krijgen.

JULIUS: (*Tot Alice.*) Binnenkort.

JULIA: Heel binnenkort.

ALICE: Misschien.

JULIA: Ik ben er zeker van.

Pauze.

JULIUS: We gaan u laten.

JULIA: We willen ons vooral niet opdringen.

BEN: We verwachten jullie morgenavond.

JULIA: Tot morgen, m'n lieve Benjamin.

Julius en Julia verlaten het appartement.

ALICE: Hebt jij hen uitgenodigd?

BEN: Ja.

ALICE: Nog eens?

BEN: Iets op tegen?

ALICE: Alleen zij, of...

BEN: Francis ook.

ALICE: Vind je hen niet een beetje...

BEN: Een beetje wat?

ALICE: 'k Weet niet.

BEN: Ze houden veel van ons.

ALICE: 't Is dat ze...

BEN: Ze hebben alleen maar het beste met ons voor.

ALICE: Zonder twijfel.

Korte stilte.

BEN: Weet je, ik heb ook alleen maar het beste met ons voor.

ALICE: Dat weet ik.

BEN: Ik wou het je alleen maar zeggen. Dat je 't zeker zou weten.

Donker.

Scène 9

Julius, Julia, Francis en Ben zitten in het salon. Ze hebben er net een rijkelijk besproeid soupertje op zitten.

JULIA: Was het liefde op het eerste gezicht?

BEN: Wat mezelf betreft: ja.

JULIUS: Echt?

FRANCIS: Maar niet wat haar betreft?

BEN: Alice was toen met iemand.

FRANCIS: Dat belet niet dat het liefde op het eerste gezicht was.

BEN: Die avond was ze met hem.

JULIUS: De avond dat je mekaar hebt ontmoet?

BEN: Ja.

Alice op via de gang.

JULIUS: Was het die avond voor jou liefde op het eerste gezicht.

ALICE: Sorry?

BEN: De avond dat wij mekaar hebben ontmoet. Alice was toen met haar vroegere vriend. Die week geen millimeter van haar zijde. Ik heb de hele avond naar hen zitten kijken en op een bepaald moment is hij weggegaan.

JULIA: Had je ruzie?

ALICE: Ja.

BEN: *(Tot Alice.)* Toen ik zag dat je alleen was, heb ik je direct aangesproken.

ALICE: We hebben lang zitten praten.

FRANCIS: Ben je dan samen weggegaan?

BEN: Nee, het heeft wat langer geduurd dan dat. Ik heb er hard moeten aan werken.

JULIUS: Je bent mekaar bijna misgelopen.

BEN: Dat dacht ik niet.
JULIUS: Als Alice geen ruzie had gehad met haar oude vlam, dan zou je mekaar nooit ontmoet hebben.

BEN: Ik zou er wel iets op gevonden hebben om met haar in contact te komen.

JULIA: Denk je?

BEN: Ik ben er zeker van.

JULIUS: Alice, hebt jij je al eens afgevraagd wat je leven zou zijn zonder Ben?

ALICE: Nee.

JULIUS: Nooit?

ALICE: Niet echt, maar...

FRANCIS: Maar wat?

ALICE: Ik veronderstel dat ik dan met iemand anders zou zijn.

JULIUS: En zou je dan gelukkig geweest zijn?

ALICE: 'k Weet niet... Wel 'n rare vraag.

FRANCIS: Niet zo raar als je wel denkt.

JULIUS: Denk je soms aan dat leven?

ALICE: Welk leven?

JULIUS: Het leven dat je zou hebben als je nooit getrouwd was. Als je op een avond die discussie had verdergezet in plaats van er het zwijgen toe te doen.

ALICE: Waarom zeg je...

JULIUS: Of als je niets had gevoeld toen hij je de eerste keer zoende?

ALICE: Dat is niet wat er...

JULIUS: Als je dat eerste afspraakje niet had aanvaard. Als hij nooit bij jou was komen zitten. Als je mekaar nooit ontmoet had. Als je een ander leven had.

BEN: Iedereen denkt daar af en toe eens aan.

FRANCIS: Jij ook, Alice?

ALICE: Ja.

JULIA: En jij, Ben, droom jij soms van een ander leven?

BEN: Dat gebeurt.

Stilte. Onbehagen.

BEN: *(Tot Julia.)* Herinner jij je nog je eerste afspraakje?

JULIA: Alsof het gisteren was.

ALICE: Was het romantisch?

JULIA: Of het romantisch was?

JULIUS: Niet echt.

ALICE: Hoe was het dan wel?

JULIA: Eerder erotisch.

BEN: Erotisch?

FRANCIS: Mijn moeder is een echte hoer.

JULIUS: Als jouw moeder een hoer was, dan zou ik me nu kunnen inbeelden dat jij mijn zoon niet bent. Dat geluk ken ik spijtig genoeg niet.

JULIA: Ik ben verre van een hoer, maar ik heb van die neigingen...

ALICE: Neigingen?

FRANCIS: Je zou een prachtige hoer geweest zijn.

ALICE: Ik had van die neigingen... Nu niet meer. Alleen wat mijn ondergoed betreft.

FRANCIS: Vertel ons eens over je ondergoed, mama.

JULIA: Ik draag fel gekleurd ondergoed.

ALICE: Waarom?

JULIA: Om op te vallen.

JULIUS: Kleine, paarse broekjes op een blanke dij, dat valt op.

JULIA: Ik heb er altijd van genoten om te gaan zitten met de benen lichtjes geopend.

JULIUS: En zo hebben we mekaar ontmoet.

JULIA: In het college. Ik zat op een stenen leuning, zo bovenaan een trap. Het was erg warm. Einde zomer. Ik zat met de benen amper van mekaar, maar ik wist dat iedereen die de

trap opkwam mijn kleine, paarse broekje kon zien. Iedereen zag het, maar niemand zei iets. Ik voelde alleen hun steelse blik tussen mijn benen. En het waren bijna alleen mannen die keken... Hoewel er evenveel vrouwen de trap opkwamen.

JULIUS: Zou jij gekeken hebben, Alice?

ALICE: Misschien.

FRANCIS: Ik ben er zeker van dat je zou gekeken hebben.

ALICE: Ik zou gekeken hebben.

JULIA: Dan zou je de enige zijn geweest. De anderen zagen niet wat er gebeurde.

BEN: Of ze deden alsof ze het niet zagen.

JULIUS: Je was geen hoer, maar je was er toch niet ver van.

JULIA: Ik was er niet ver van.

JULIUS: Dat paarse vlekje zal ik nooit vergeten.

JULIA: Ik ben de hele namiddag bovenaan de trap gebleven.

JULIUS: Rond twee uur ben ik naar boven gegaan en heb ik je aangesproken. Ik was er nochtans niet het type naar om een onbekende aan te klampen, maar ik werd als het ware... aangetrokken.

JULIA: We moesten mekaar gewoon ontmoeten...

JULIUS: Klopt.

JULIA: We hebben wat zitten babbelen en toen heb je me voorgesteld om de lessen te brossen.

JULIUS: Het was voor het eerst in mijn leven dat ik dat deed.

JULIA: We zijn het college uitgelopen... We hebben uren gemarcheerd...

JULIUS: Ook al hadden we mekaar niet veel te vertellen.

JULIA: En die avond zijn we naar de cinema geweest. 'n Snertfilm, weet je nog?

JULIUS: Absoluut niet. Ik heb niet gekeken. Ik heb jou twee uur lang vanuit een hoekje van mijn oog in het donker zitten beloeren. De mouw van je kleding was van je schouder gegleden en ik kon het bandje van je bh zien.

JULIA: Dat had ik opzettelijk zo gedaan.

JULIUS: We hebben de cinema verlaten. We zijn te voet naar het college teruggekeerd, naar de

leuning waar we mekaar eerder hadden ontmoet. Je bent er opnieuw gaan zitten en je hebt je benen een beetje uit mekaar gedaan, zodat ik wat dichterbij kon komen. Ik ben met mijn hand door je haren gegaan en daarna ging ze langzaam langs je lichaam naar beneden... Dan heb ik mijn handen op je dijen gelegd en heb ik je gezoend. (*Hij zoent haar lang.*) Het ultieme moment. Het moment waar je een heel leven naar tracht om het eens over te doen. Maar de tijd gaat voorbij en het moment vervliegt langzaam aan... wordt altijd maar waziger. Tot je zelfs niet meer weet wat je samen aan het doen was.

Stilte.

JULIA: Sinds die dag koop ik elke maand een nieuw paar paarse broekjes.

JULIUS: 't Zijn mooie broekjes.

JULIA: Heel mooie...

JULIUS: Maar paarse broekjes op zo'n mollige bil, dat is niet meer hetzelfde.

ALICE: Draag je nu nog altijd paars ondergoed?

JULIA: Ik hou vooral van de paarse, maar ik heb ze in alle kleuren.

FRANCIS: En welke kleur heeft je broekje vanavond, mama?

JULIA: Dat zeg ik niet. Je moet maar komen kijken.

BEN: Wij hebben geen trap.

FRANCIS: Dan kun je 't niet tonen.

JULIUS: Een trap is niet nodig.

JULIA: Een beetje bukken volstaat.

FRANCIS: Papa.

JULIUS: Nee, mijn interesse is over.

ALICE: Komaan...

JULIUS: Nee.

ALICE: Waarom niet?

JULIUS: Ik heb al dikwijls genoeg gekeken.

FRANCIS: We zouden het echt graag weten.

BEN: Ik weet zeker dat ze paars zijn.

JULIA: Niet noodzakelijk.

ALICE: Zeg het in mijn oor, toe.

JULIA: Nee.

ALICE: Ik zal het niet verder vertellen.

JULIA: Geen sprake van.

BEN: We zouden het wel graag weten.

FRANCIS: De spanning is te snijden.

JULIA: Je moet maar eens komen kijken.

FRANCIS: Ik kan niet. Dat zou van slechte smaak getuigen.

JULIA: Ben?

BEN: Ja?

JULIA: Aan jou de eer.

BEN: Pardon?

FRANCIS: Ga je neus tussen de billen van mijn moeder steken.

BEN: Komaan, zeg...

JULIUS: Je hebt mijn toelating.

BEN: Het is geen kwestie van toelating.

FRANCIS: Je bent dokter. Zoiets zie je toch alle dagen.

ALICE: Komaan!

BEN: Ja, maar zeg...

ALICE: Ben...

BEN: Dit is gewoon geschift!

JULIA: Ik vraag het je persoonlijk.

BEN: Zoiets kan ik niet doen.

JULIUS: Een paar ogenblikken geleden wou je 't nog weten.

BEN: Ja, maar ik wist niet dat je zelf zou...

ALICE: Komaan!

BEN: Ik kan mijn neus toch niet...

ALICE: Vooruit!

JULIA: Kom kijken...

BEN: Nee.

FRANCIS: We zouden het dolgraag willen weten.

BEN: Hef je been wat op, dan kunnen we 't allemaal tegelijk zien.

JULIA: Dat is niet meer voor mijn leeftijd .

BEN: Een klein beetje maar...

JULIA: Nee! Iemand gaat zich moeten bukken. Ik hef geen been meer op.

Korte pauze.

FRANCIS: *(Tot Ben.)* Vooruit, op handen en voeten!

BEN: Hu?

ALICE: Zet je op handen en voeten.

BEN: Alice...

ALICE: Dat is grappig

JULIA: Doe me een plezier.

BEN: Dit is toch te dom.

JULIUS: Komaan, Ben.

BEN: Ik kan toch niet...

FRANCIS: Handen en voeten, handen en voeten, handen en voeten!

Francis scandeert. Alice, Julius en Julia vallen in. Hun tussenkomst wordt alsmaar indringender. Tot...

BEN: Oké, oke... Ik zal het doen...

Hij knielt voor Julia. Hij aarzelt een ogenblik en dan gaat hij op handen en voeten zitten. Hij buigt

het hoofd en probeert onder haar rok te kijken

BEN: Ik zie niks.

JULIA: Dichterbij!

Ben kruipt op handen en voeten tot bij Julia.

JULIA: Nog.

Hij doet het.

JULIA: Nog.

Ben schuift nog wat dichterbij tot hij met de neus tussen de knieën van Julia zit. Hij heft het hoofd om haar aan te kijken.

JULIA: Vooruit, Ben!

Ben probeert, met een onbehaaglijk gevoel, zijn hoofd onder de rok te krijgen.

BEN: Heu... Ik zie niks. Je benen zijn dicht.

JULIA: Ik laat me graag verleiden.

BEN: *(Plots recht.)* Dit is absurd!

JULIA: Op handen en voeten heb ik gezegd!

Ben komt onmiddellijk op handen en voeten terecht.

JULIA: Klaar?

BEN: Ik denk het toch.

JULIA: Want ik doe mijn benen niet lang van mekaar.

FRANCIS: Nog een geluk!

BEN: Ik ben klaar.

Julia heft haar rok een klein beetje op en doet de benen van mekaar. Benjamins hoofd verdwijnt tussen haar knieën.

ALICE: Zie je iets?

BEN: Hier is geen licht!

FRANCIS: Hef je rok wat meer op, mama.

JULIA: *(Doet het.)* Is 't zo beter?

BEN: Heu... Ja.

ALICE: Wat zie je?

BEN: Het is... paars... Nee, wacht, niet paars... Eerder fuchsia. 't Is fuchsia.

FRANCIS: Fuchsia?

ALICE: Hoe origineel!

Bens hoofd verschijnt en hij kijkt naar Julia.

BEN: Je broekje is fuchsia.

JULIA: Een kenner.

Ben staat op, lichtjes versuft om wat hij deed. Alice gaat naar de muziekinstallatie en zet ze aan.

FRANCIS: Dat is goed afgelopen.

JULIUS: Bedankt, Ben.

BEN: Graag gedaan.

JULIA: Het was erg aangenaam.

BEN: Des te beter.

JULIA: Was het voor jou ook aangenaam?

BEN: Ja. Speciaal, maar... aangenaam.

We horen zachte sfeermuziek.

JULIUS: Een uitstekend idee!

ALICE: Ik had zin om...

JULIUS: *(Naar haar.)* Je bent overweldigend.

ALICE: Ben, zullen we nog een flesje kraken?

JULIUS: Kom met me dansen.

ALICE: Nu?

JULIUS: Het is toch daarom dat je die muziek hebt aangezet: om uitgenodigd te worden. Heb ik gelijk of niet?

ALICE: Nee.

JULIUS: Ik heb zin om te dansen.

ALICE: Straks misschien.

JULIUS: Ik dring aan. Dat wil je toch? Laat niet te lang op je wachten. (*Hij neemt de hand van Alice en voert haar mee.*) Vind je 't niet vervelend?

ALICE: Nee.

JULIUS: Ben, iets op tegen dat ik met Alice dans?

BEN: Helemaal niet.

JULIUS: Laat je gaan... (*Hij bekijkt haar in de ogen.*) Je zou ongetwijfeld liever met iemand anders willen dansen, maar je hebt geen andere keuze dan met mij... Ben kijkt niet naar je om, hij denkt dat je zijn persoonlijke eigendom bent... En mijn zoon is te dom om de nabijheid van een mooie vrouw op te merken. (*Ze beginnen te dansen.*) Weet je, Alice, ik ben ooit stapelverliefd geweest op mijn vrouw, maar die tijd is voorbij.

JULIA: Smoorverliefd.

JULIUS: Ik aanbad haar. Maar nu niet meer.

JULIA: Ik weet het.

JULIUS: Ik voel niets meer voor haar.

JULIA: Niets.

JULIUS: Maar het kan best dat ik vanavond, wanneer we gaan slapen, besluit om me naar haar toe te keren, haar te omhelzen, en de liefde te bedrijven... Het zou kunnen... Maar ik zal niet met haar zijn. Ik zal met jou zijn, Alice. Ik zal aan jou denken. Het zal met jou zijn dat ik de liefde bedrijf, niet met mijn vrouw... De tijd is ongenadig.

JULIA: En jij, Ben, als je vanavond naast Alice ligt... Zul je dan zin hebben om met haar te vrijen?

JULIUS: Ik denk het niet.

JULIA: Ik denk het ook niet.

BEN: Pardon?

JULIUS: Het is al weken dat ze de liefde niet meer hebben bedreven.

ALICE: Dat is niet waar.

JULIUS: Dat is wel waar. Het komt tot uiting in alles wat je doet, Alice... Al je gebaren... De drang

om bemind te worden.

ALICE: Jij zegt om het even wat.

JULIUS: Ik denk het niet.

Julius en Alice blijven dansen terwijl ze mekaar in de ogen kijken.

JULIA: We zullen ze wat moeten aanmoedigen.

JULIUS: Als je een nieuw kindje wil...

JULIA: Ben, kom, laten we dansen.

BEN: Nu niet.

Julia gaat naar Ben en trekt hem mee. Ze plakt aan hem en ze beginnen te dansen.

JULIA: Het is zo verschrikkelijk lang geleden.

JULIUS: Maanden...

JULIA: 't Is droevig.

BEN: Dat zijn uw zaken niet.

JULIA: Ben, ik ben er zeker van dat Alice nog altijd even mooi is als de dag dat je haar voor het eerst hebt ontmoet.

BEN: Klopt.

JULIUS: Misschien zelfs nog mooier.

JULIA: Maar je voelt niets meer voor haar. Geen verlangen meer... Geen begeren...

JULIUS: Niets meer.

JULIA: Of vergis ik me?

Stilte.

JULIUS: Hij spreekt het niet eens tegen.

BEN: Alice weet dat ik van haar houd.

JULIA: Ga je vanavond naar haar verlangen?

BEN: Dat zijn geen dingen om zomaar...

JULIUS: Ik, ik verlang naar haar.

BEN: ...te voorspellen.

JULIA: Ik vroeg alleen maar of je naar haar zal verlangen.

JULIUS: Wanneer Alice uit de douche komt, met vochtige haren, een tintelende huid... Is ze voor jou dan nog aantrekkelijk?

JULIA: Wanneer ze 's morgens haar lingerie aantrekt, voor ze zich aankleedt... Hebt je dan nog altijd zin om haar kleren uit te trekken, ze van haar lichaam te rukken?

JULIUS: Alice, draag jij mooie lingerie? *(Hij kijkt haar recht in de ogen. Alice is niet in staat te antwoorden.)* Ik ben zeker van wel.

Julius legt zijn hand op haar schouder waardoor hij haar mouw naar beneden doet glijden, zodat het bandje van haar bh zichtbaar wordt. Julius kijkt bewonderend naar de schouder van Alice.

JULIA: Ben, als je vanavond met je vrouw zult vrijen, aan wie ga je dan denken?

BEN: Aan haar.

JULIUS: Geloof je dat, Alice?

ALICE: *(Die haar blik maar niet van die van Julius kan losmaken.)* Misschien.

JULIA: Aan wie ga je dan denken?

BEN: Aan niemand.

JULIA: Ga jij aan mij denken?

BEN: Heu...

JULIA: Ga je jezelf op handen en voeten tussen mijn benen zien zitten? Zal dat je inspireren? Ga ik je inspireren?

FRANCIS: Mij zou het alleszins inspireren.

Alice en Ben lijken als gehypnotiseerd door hun danspartners.

JULIA: Antwoord, Benjamin.

BEN: . . .

JULIA: Antwoord.

BEN: Nee, ik...

JULIA: Je mag mij alles toevertrouwen.

BEN: Ja.

JULIA: Ik weet al alles over jou, Benjamin.

BEN: Is dat zo?

JULIA: Je kan voor mij niks verbergen.

BEN: Nee.

JULIA: Nooit meer iets voor mij verbergen.

De twee paren zijn erg verstrengeld zoals ze dansen. Julius en Julia staan op het punt hun danspartner te zoenen. Francis staat op en gaat naar zijn vader toe.

FRANCIS: Je zou mij met Alice moeten laten dansen.

JULIUS: Niet nu.

FRANCIS: 't Is mijn beurt.

JULIUS: Laat ons met rust.

FRANCIS: Maar ik zou graag...

JULIA: Straks, Francis.

Pauze.

FRANCIS: Mama, papa...

JULIUS: Ga zitten.

FRANCIS: Verre van mij om me op te dringen...

JULIA: Jouw beurt komt nog.

FRANCIS: Maar als je niet wil dat Alice en Benjamin het verkeerd opvatten...

JULIUS: Laat ons doen.

FRANCIS: Niet overdrijven, zeg.

JULIA: Het duurt niet lang meer.

JULIUS: Nog even.

Julius en Julia geven Alice en Ben een tedere zoen. Een paar ogenblikken later blijft het plaatje plots springen. Alice en Ben ontwaken op dat ogenblik plots als uit een trance en werken zich los uit de omarming van hun partner. Alice haast zich naar het toestel en schakelt de muziek, die steeds luider wordt, uit.

JULIUS: Bedankt, Alice.

Stilte.

JULIA: (*Tot Alice.*) Ben danst bijzonder goed. En ik, dans ik goed, Ben?

Stilte.

ALICE: Ik ga afruimen. (*Met enkele lege glazen verdwijnt ze naar de keuken.*)

JULIUS: Ik help je even.

ALICE: 't Is niet nodig.

JULIUS: Ik dring aan. (*Verdwijnt naar de keuken met wat bestek.*)

ALICE: Leg dat daar maar neer. Ik doe het wel.

Julius legt het bestek op het aanrecht, terwijl Alice druk bezig is.

JULIUS: Ga gerust je gang.

ALICE: (*Draait zich naar hem.*) Hm?

JULIUS: Ik ben hier.

ALICE: Sorry?

JULIUS: Ik luister.

ALICE: Je luistert?

JULIUS: Je wilt me iets vertellen.

ALICE: Nee.

Pauze.

JULIUS: Wat wil je me vertellen?

ALICE: Niets.

JULIUS: Je weet dat je me alles mag toevertrouwen.

BEN: (*Van uit het salon.*) Alice? Hulp nodig?

JULIA: Julius houdt zich wel met haar bezig.

ALICE: 't Is in orde!

Julia gaat in de divan zitten.

JULIUS: Je bent zenuwachtig.

ALICE: Waarom zeg je dat?

JULIUS: Uw hart gaat heftig tekeer.

ALICE: Volgens mij niet.

JULIUS: Werk ik je op de zenuwen?

JULIA: Nee.

JULIUS: Want dat hoeft echt niet.

Noot. *Om het lezen van de volgende scènes -die zich naast mekaar afspelen- te vergemakkelijken, stelt het linker gedeelte de keuken voor, terwijl het rechter gedeelte het salon voorstelt.*

JULIA: Mag ik je hand zien?

BEN: Waarom?

JULIA: De wonde.

BEN: 't Is niet erg.

JULIA: Geef me je hand.

Ben geeft zijn hand en Julia bestudeert ze even.

JULIUS: Ik kan weggaan als je wil.

ALICE: Dat is het niet.

JULIUS: Je wil dus niet dat ik wegga?

ALICE: Nee, ik bedoel, het is niet jouw schuld als ik een zenuwachtige indruk geef. Het heeft niets met jou te maken. Het is...

JULIUS: Wat?

ALICE: Niets.

JULIA: 't Is bijna een litteken.

BEN: 't Is echt niet erg.

Ben probeert zijn hand uit die van Julia te krijgen.

JULIA: *(Houdt hem tegen.)* Ogenblikje.

Ben neemt naast Julia plaats.

JULIUS: Laat me je even helpen.

JULIA: Het duurt maar twee minuutjes.

JULIUS: Ik heb het niet over de afwas.

ALICE: Waarover dan wel? *(Ze blijft hem aanstaren.)*

BEN: Doe jij aan handlezen?

JULIA: *(Zijn hand aandachtig bestuderend.)* Nee.

JULIUS: Ik luister.

ALICE: Je moet wel denken dat ik gek ben...

JULIUS: Je weet dat je 't me gaat zeggen. Waarom nog langer wachten?

JULIA: Er zal een teken blijven.

BEN: Een klein littekentje maar.

JULIUS: Ik luister.

JULIA: Je bent voor het leven getekend.

ALICE: Ik ben hier alleen. De hele dag 't Is hier zo stil. Soms denk ik dat ik...
dat ik me dingen inbeeld... Ik hoor dingen. Ik ben niet gek, maar...
Waarom vertel ik je dit eigenlijk? 't Is zo stom.

JULIUS: Wat hoor je dan?

ALICE: *(Draait zich af.)* Niets, niets...

FRANCIS: *(Tot Benjamin)* We moeten ervoor zorgen dat we ons
niet kwetsten. Want littekens, die blijven voor altijd.

JULIUS: *(Dichter bij Alice.)* Je hebt zin om het mij toe te vertrouwen.
Je hoeft niet bang te zijn.

Alice draait zich naar Julius.

Francis rolt zijn mouwen en zijn broekspijpen op.

ALICE: Ik begon ze een paar maanden geleden te horen, na... Je zou zeggen dat het van ergens anders komt... Alsof ik ergens anders ben...

Julia geeft een zoentje op de hand van Benjamin en laat ze vervolgens los.

JULIUS: Ergens anders? Hoezo?

ALICE: Nergens. Hier, en toch ergens anders. In het begin dacht ik dat het niets ongewoons was en dat het zou stoppen... En dat deed het ook... Maar het herbegon... Dat is toch niet normaal.

JULIUS: Alles is normaal. Al wat je overkomt is perfect normaal.

ALICE: Dingen horen die er niet zijn, dat is niet...

JULIUS: Als het iets is dat je graag hoort, dan is het perfect normaal.

ALICE: Dat ik graag hoor?

FRANCIS: *(Bekijkt zijn ellebogen en zijn knieën.)* Littekens, ik sta er vol mee.
Julia streelt de dij van Benjamin terwijl ze hem gelukzalig toelacht.

JULIUS: Hoor je die dingen graag?

ALICE: Nee.

JULIUS: Als je 't niet graag had, zou je ze niet kunnen horen. *(Hij bekijkt haar recht in de ogen. Zij draait zich weg, in de war.)* In zekere zin verlang je ernaar... Heb je ze nodig.

ALICE: Maar het is toch niet normaal van...

JULIUS: Niets is normaal of abnormaal. Het hangt er allemaal van af hoe je 't bekijkt.

FRANCIS: Heb jij er ook veel, Benjamin?

BEN: Wat?

JULIA: Littekens.

JULIUS: Als ik mijn handen op je heupen leg. Zo. *(Hij doet het.)* Is dat dan normaal? Of stoort het je? Voel je je daar ongemakkelijk bij?

ALICE: Ja.

JULIUS: Nochtans duw je ze niet weg. Ergens moet je er toch naar verlangen. Je hebt graag dat ik mijn handen op je leg, anders had ik het niet gedaan. Ben ik misschien

opdringerig? Ik dacht van niet. Als ik opdringerig was, zou je al lang naar het salon teruggekeerd zijn... Of naar ergens anders...

FRANCIS: Deed jouw mama een pleister op de wonde telkens als je je pijn deed?

BEN: Ik heb je al gezegd dat mijn moeder gestorven is toen ik nog heel klein was.

JULIA: Herinner je je haar nog?

BEN: Ik herinner me alleen nog dat ze er op een dag niet meer was.

JULIUS: En als ik mijn handen traag over je lichaam laat glijden. (*Zijn handen glijden traag over haar heupen.*) Is dat dan normaal? (*Zij laat hem doen, zonder te bewegen.*)
Antwoord eens, Alice? Is dat dan normaal?

ALICE: Nee.

JULIUS: Doe mijn handen dan weg.

Julius en Alice blijven onbeweeglijk staan. Dan glijden zijn handen traag over haar borsten.

JULIUS: Doe mijn handen weg.

Alice beweegt niet. Julius drukt zich tegen haar aan.

JULIA: Je ziet er verdrietig uit, Benjamin.

BEN: Nee, ik...

JULIA: Jawel!

JULIUS: Zie je, er is niets abnormaal aan. Alles is relatief. Als je 't zelf wil... Als je er zin in hebt. Waarom zou het dan abnormaal zijn? Je hoort stemmen...
Je verlangt er naar. Zoals je op dit ogenblik naar mij verlangt.

ALICE: Ik verlang niets. Het is sterker dan mezelf.

JULIA: Heel verdrietig.

FRANCIS: Heb je je littekens graag, Benjamin?

ALICE: Ik hoor ze, of ik het wil of niet.

FRANCIS: Ik vind die van mij heel tof. Ik kan ze uren bestuderen...
Er is er maar eentje dat ik graag kwijt wou.

JULIUS: Je hoeft niet bang te zijn. Het is allemaal perfect normaal.

Julius draait Alice naar zich toe. Hij neemt haar bij de heupen, en doet haar plaatsnemen op het aanrecht.

JULIA: De dood achtervolgt je.

BEN: De dood?

JULIA: Z'n familie twee keer verliezen, dat is...

BEN: Ik heb Alice nog.

JULIA: Ben je daar zeker van?

FRANCIS: Benjamin, is er een litteken dat je graag zou kwijt raken? Een litteken,
of een persoon?...

BEN: *(Roept naar de keuken.)* Alice? Alice, ben je zeker dat alles in orde is?

ALICE: *(Roept.)* Jawel!

JULIUS: Je zou toch niet willen dat ze ons kwamen storen?

ALICE: Nee.

Met de toppen van de vingers streelt Julius de kuiten van Alice.

JULIA: Je had die familie zo hard nodig.

BEN: *(Staat recht, ongemakkelijk.)* Wil je niet nog een wijntje? Ik ga een nieuwe
fles halen in de keuken. *(Wil weg)*

JULIA: Nee!

BEN: Pardon?

JULIA: Blijf zitten.

JULIUS: Doe je benen van mekaar.

JULIA: We hebben geen haast.

BEN: Ik wou alleen maar een nieuwe fles halen.

JULIA: Dat kan wachten.

JULIUS: Doe me een genoeg.

JULIA: Kom terug bij me zitten.

Benjamin bekijkt haar, onbeweeglijk.

JULIUS: Doe je benen van mekaar.

ALICE: Waarom?

JULIUS: Ik zou graag de kleur van je ondergoed zien.

ALICE: Het is niet paars.

JULIA: Ik kreeg zonet een beeld van jou als kind, Benjamin.

BEN: Als kind?

JULIA: Ja, het is de manier waarop je me bekijkt...

JULIUS: Welke kleur heeft het?

ALICE: Zwart.

JULIUS: Zwart? Ben je zeker?

JULIA: Ik die blik zag ik het jongetje dat je ooit geweest bent.
Een eenzaam jongetje, erg gesloten...

FRANCIS: Benjamin, heb jij ooit kattenkwaad uitgehaald?

JULIUS: Ik denk dat er geen is.

ALICE: Wat?

JULIUS: Ondergoed.

JULIA: Altijd verdrietig...

FRANCIS: Is er kattenkwaad waar je nu vergiffenis zou moeten voor vragen?

ALICE: Het is er.

FRANCIS: Ik anders wel!

JULIUS: Als het er is, toon het me dan.

Hij schuift de rok van Alice traag omhoog.

JULIA: Een verloren jongetje... dat wanhopig de rokken van zijn moeder zoekt.

BEN: *(Maakt zich los uit haar blik.)* Alice?

ALICE: *(Ze belet Julius kordaat om verder te doen.)* Ik kom!

JULIA: Benjamin, kom naast mij zitten.

BEN: Ik moet Alice helpen.

JULIA: Je kan voor haar niets meer doen.

JULIUS: Alice, laat zien...

ALICE: Ze zijn zwart.

JULIUS: Laat zien...

JULIA: Je moet je mama vreselijk gemist hebben.

FRANCIS: *(Tot zichzelf.)* Hoe kun je nu iets missen dat je nooit hebt gehad?

JULIA: En je mist haar nog steeds, waar of niet?

BEN: *(Gaat traag naar de divan.)* Enorm.

JULIUS: Ik zou het graag zien.

ALICE: Waarom?

JULIUS: Omdat jij zin hebt om het mij te tonen. *(Hij knielt voor haar neer.)*

JULIA: *(Tot Ben.)* Ik mis Benjamin. Ik heb hem altijd gemist... Mijn lieve jongetje...

JULIUS: Doe je benen van mekaar. *(Ze doet het.)*

JULIA: Ik herinner me nog goed dat ik een paar maanden na zijn dood in een
warenhuis aan het winkelen was. Helemaal op m'n eentje.

FRANCIS: Dat is niet waar! Ik was er bij!

JULIUS: Hef je rok op. *(Ze doet het.)*

JULIA: Ik liep door de straten, zonder te weten wat ik ging kopen, zonder te weten...

FRANCIS: Ik liep achter jou!

ALICE: Zo?

JULIUS: Zo ja. *(Hij kijkt onder haar rok.)*

JULIA: Toen kwam ik in een verlaten laan. Niemand te zien.

JULIUS: Je hebt niet gelogen.

JULIA: Ik stapte rustig door tot ik een wagen zag die in het midden
van de straat stond.

FRANCIS: Ik stond pal achter jou.

JULIUS: Een mooi zwart broekje.

Alice laat haar rok zakken; Gilles neemt een van haar voeten, trekt haar schoen uit en begint zacht haar enkel te zoenen.

JULIA: De wagen was leeg, op een klein jongetje in een kinderzitje na.

FRANCIS: Ik probeerde je hand vast te nemen.

JULIA: Het jongetje was druk bezig met een stuk speelgoed.

BEN: Waarom vertel je me dat?

JULIA: Zijn ogen waren op het speelgoed gefixeerd.

Ben komt naast Julia zitten.

JULIUS: Denk je nog aan hem, Alice?

Hij blijft haar enkel zoenen, doch gaat stilaan hoger.

JULIA: Dan keek het jongetje op. Hij keek even voor zich uit. Vervolgens draaide hij zich naar links, dan naar rechts. Daarna keek hij achterom. Dan nog eens naar links en naar rechts en naar voor en naar achter.

FRANCIS: Mama, neem mijn hand.

JULIUS: Het heeft geen zin.

JULIA: Hij raakte verschrikkelijk opgewonden. Hij keek naar alles om hem heen.

BEN: Hij zocht iemand.

JULIUS: Hij komt niet meer.

JULIA: Hij zocht, maar er was niemand. Toen is hij beginnen huilen. Altijd maar harder en harder beginnen huilen.

JULIUS: Roep hem. Je zal wel zien.

BEN: Maar er kwam niemand.

JULIA: Niemand.

FRANCIS: Mama, neem mijn hand!

JULIUS: Roep hem.

JULIA: Ik wou het jongetje in mijn armen nemen, hem troosten en hem meenemen.

BEN: Ja...

JULIA: Ik ben hem genaderd. Ik heb hem uit zijn zitje genomen en

hem heel hard geknuffeld.

BEN: En daarna? Wat heb je daarna gedaan?

FRANCIS: Je wou mij op zijn plaats in de wagen zetten, hé mama? Je wou me daar achterlaten en vertrekken met hem.

Hij is erg opgewonden en begint te ijsberen.

JULIUS: Roep hem.

ALICE: Nee.

JULIUS: Waarom niet? (*Hij staat recht en kijkt haar recht in de ogen.*)

JULIA: Ik deed een paar passen en toen ben ik blijven staan.

JULIUS: Waarom niet, Alice?

JULIA: Ik heb het jongetje op de grond gezet en ik ben hard weggelopen.

In de bibliotheek zoekt Francis een boek.

JULIUS: Waarom roep je hem niet?

ALICE: Weet ik niet.

JULIUS: Omdat je weet dat hij toch niet komt.

FRANCIS: (*Heeft een boek gevonden en opent het.*) Hé, hier heb ik het!

JULIA: Ik had nooit zonder meer mogen weggaan.

FRANCIS: Benjamin, heb je de opdracht van mijn vader gelezen?

JULIUS: Roep hem. Je zal wel zien.

ALICE: Nee.

FRANCIS: 't Is bijzonder ontroerend.

JULIUS: Roep hem!

FRANCIS: Verschrikkelijk ontroerend.

JULIA: Maar ik ga er geen tweede keer vandoor.

ALICE: (*Roept.*) Ben!

FRANCIS: Ongemeen kneuterig!

ALICE: Ben!

JULIUS: Zie je nu? Hij komt niet meer, Alice.

FRANCIS: Ik denk dat het de moeite waard is dat iedereen dit hoort.

JULIUS: Hij is al ver weg.

FRANCIS: Papa, ik weet dat je het op dit ogenblik erg druk hebt...

JULIA: (*Vol affectie.*) Benjamin, mijn kleine Benjamin...

FRANCIS: Maar je kan zonder twijfel even naar me luisteren. Luister: "Voor een erg voortreffelijke jongeman, op wie ik binnenkort heel fier zal zijn..."

JULIA: Jij bent dat jongetje ooit al geweest, nietwaar, Benjamin?

FRANCIS: (*Leest.*) "Van ganser harte. Julius."

JULIUS: (*Gaat met de hand door de haren van Alice.*) Dat is toch wat je wenste, nietwaar, Alice.

JULIA: (*Kijkt Benjamin recht in de ogen.*) Jij hebt dikwijls de ogen geheven, terwijl je wanhopig iemand zocht met je blik.

ALICE: Ja.

BEN: Heel dikwijls.

Julius laat zijn hand traag langs het lichaam van Alice glijden.

FRANCIS: (*Sluit het boek.*) 't Is echt ontroerend. (*Luid.*) Is iedereen nu ontroerd? Zonder de minste twijfel. Benjamin, dit is zeker een boek waar je erg aan gehecht bent.

BEN: Meestal.

FRANCIS: 't Is een waar kleinood.

JULIUS: Want hij kan niets meer voor je doen.

Julius laat zijn handen rusten op de benen van Alice.

FRANCIS: (*Tot Ben, die geen aandacht aan hem besteedt.*) Niets van aantrekken, Ben. Ik zal er heel goed zorg voor dragen.

JULIA: Zelfs vandaag zoek je nog.

BEN: Ja...

Francis zet het boek op zijn plaats in de bibliotheek.

JULIA: Want je hebt nog steeds niemand gevonden.

JULIUS: Wees niet bang.

Hij geeft haar een zachte zoen.

Francis laat met opzet het boek op de grond vallen.

FRANCIS: Oeps! Hoe stom! Beetje onhandig, hè.

JULIA: Nog steeds niemand gevonden.

BEN: Nee...

JULIA: Het jongetje zoekt nog steeds de rokken van zijn moeder.

Francis laat een ander boek vallen.

FRANCIS: Nee zeg...

JULIA: Dezelfde bezorgde, verloren blik

FRANCIS: *(Nog een boek.)* Hoe kan iemand zo onhandig zijn...

JULIUS: *(Maakt zich los van Alice en bekijkt haar in de ogen.)*
Laat je gaan, Alice.

JULIA: Je bent niet meer verloren, mijn lieve Benjamin. Ik ben er.

BEN: Echt?

JULIUS: Als je je laat gaan, zul je bekomen wat je verlangt.

ALICE: Denk je?

FRANCIS: *(Opnieuw een boek.)* Oeps!

JULIA: Ik ben er.

Ben wordt overvallen door een sterke emotie.

JULIUS: Ik weet het gewoon.

JULIA: *(Met open armen.)* Mijn lieve jongetje... Kom.

Ben valt in haar armen en begint zachtjes te huilen.

JULIUS: Alles wat je verlangt.

Alice bekijkt hem even en begint hem dan wild te zoenen.

FRANCIS: *(Nog een boek.)* Een echte Stüntl. *(Lacht.)* Benjamin, sta je toe dat ik je grapje even leen? Het is supergrappig. We zouden het doodgraag nog eens willen horen. *(Nog een boek.)* Oeps!

JULIA: Heb je verdriet?

Francis wordt alsmaar agressiever en gooit alle boeken uit de bibliotheek. Hij snijdt zich aan een blad.

FRANCIS: Au! Weer een litteken.

JULIA: Kom kom, nu niet wenen.

Julius en Alice gaan altijd maar wilder tekeer.

FRANCIS: *(Nog steeds bezig met de boeken.)* Hoe dom! Hoe ongelooflijk dom. Ik maak er hier gewoon een puinhoop van.

JULIA: Ik had hem moeten blijven vasthouden... Ik had je die dag moeten blijven vasthouden en je met me meenemen.

Benjamin knikt van ja.

JULIA: *(Lief.)* Maar ik ga er geen tweede keer vandoor.

FRANCIS: *(Bij de stereo.)* Wat dachten jullie van een stukje muziek?

Hij zet het toestel aan en we horen dezelfde muziek als daarnet. Na een paar ogenblikken blijft de cd springen.

JULIA: Ik ben er, Benjamin. Ik ben er.

BEN: *(Laat zich troosten.)* Het was zo moeilijk...

Benjamin neemt Julia nog steviger vast. Zij houdt hem in haar armen en troost hem alsof hij een jongetje van twee is.

FRANCIS: *(Begint heen en weer te springen op het geluid van de cd.)*
Ja! Vooruit! Goed zo! Dat horen we graag!

Alice veegt alles van het aanrecht en gaat erop liggen.

JULIA: Mijn baby'tje zal nooit meer verdriet hebben.

FRANCIS: Mama? Papa?

Julius klimt op het aanrecht en gaat op Alice liggen.

FRANCIS: *(Schreeuwt.)* Kijk eens! Kijk eens wat ik allemaal kan!

Francis springt in de divan met het hoofd naar beneden en de voeten in de lucht. Hij zit naast Julia en Benjamin, die aan hem niet de minste aandacht besteden. Francis begint wild met armen en benen te slaan.

FRANCIS: Alice! Kom eens kijken!

JULIA: Mijn baby'tje, mijn schatje! Eindelijk heb ik je gevonden.

FRANCIS: Kom kijken, Alice!

JULIA: Toe, nu niet meer wenen.

FRANCIS: Alice! Kom eens kijken wat ik allemaal kan!

JULIA: Ik ben er.

BEN: *(In zichzelf, alsof hij gaat slapen.)* ...Jij bent er...

JULIA: Alles komt in orde.

Benjamin blijft stil en rustig tegen haar borst liggen. Op de divan zwaait Francis in alle mogelijke richtingen. Alice en Julius blijven mekaar hevig zoenen op het aanrecht.

De cd blijft jengelen.

Donker.

Scène 10

Julia en Alice zijn in het salon. Julia geeft een cadeau aan Alice.

JULIA: Toen ik het zag heb ik direct aan jou gedacht.

ALICE: Dat was toch niet nodig.

JULIA: Het is een cadeautje. Dat wordt niet verondersteld nodig te zijn.

Alice bekijkt het cadeau, aarzelt even en begint het uit te pakken. Ze haalt een babypjamaatje uit de doos. Ze is sprakeloos.

JULIA: Schattig, vind je niet?

ALICE: Ja...

JULIA: Ik kon het niet laten liggen.

Stilte.

ALICE: 't Is... 't Is erg vriendelijk. Het vind het erg fijn, maar...

JULIA: Stop. Ik weet wat je gaat zeggen.

ALICE: 't Is dat ik niet...

JULIA: Dat weet ik. *(Een baby begint te huilen. Alice verstart.)* Maar 't is voor binnenkort.

Alice probeert haar ongemak te verbergen. Julia observeert haar. De baby huilt verder. Alice legt de pyjama terug in de doos.

JULIA: Ga je niet kijken?

ALICE: Hm?

JULIA: Je mag gerust gaan kijken. Mij stoort het niet.

ALICE: Sorry?

JULIA: Ik weet wat het is. Ga gerust. Ik wacht wel even.

ALICE: Ik weet niet waarover...

JULIA: Ga kijken.

ALICE: Wat kijken?

JULIA: Dat doe je toch gewoonlijk?

ALICE: Uh?

JULIA: Je hebt het die avond wel gedaan.

Korte pauze.

ALICE: Wacht eens even...

JULIA: Als het je helpt, ga dan.

ALICE: Waar gàn?

JULIA: Naar zijn kamer. Ik kan in je plaats gaan, als je dat graag hebt.

ALICE: Waar heb je het eigenlijk over?

JULIA: Je weet waar ik het over heb.

ALICE: Nee.

JULIA: Ik zeg het maar. Je moet niet als je geen zin hebt. Hoe dan ook, het komt niet van daar.

ALICE: Vanwaar dan wel?

JULIA: Het komt niet uit de kamer.

Pauze.

ALICE: Jij hoort het?

JULIA: Excuseer?

ALICE: Hoor jij het?

JULIA: Ja.

ALICE: Wat hoor je dan?

JULIA: Hetzelfde als jij.

ALICE: Je hoort het?

JULIA: Natuurlijk.

ALICE: Dat kan niet.

JULIA: Klinkt het altijd zo luid?

ALICE: Jij kan het gewoon niet horen.

JULIA: Je zou toch moeten gaan kijken.

ALICE: Wat gaan kijken?

JULIA: Of hij daar is.

ALICE: Wie?

JULIA: Je weet over wie ik het heb.

ALICE: Wat hoor je?

JULIA: Hetzelfde als jij.

ALICE: Wat hoort je?

De baby houdt plots op met huilen. Stilte. Alice bekijkt Julia, die er onbewogen bijzit.

JULIA: Wat hoor je?

ALICE: Niets. Het is plots gestopt.

Donker.

Scène 11

Alice ligt op de divan te slapen. Het is laat en de kamer is in het donker gehuld. We horen het geluid van de sleutel van de voordeur. De deur gaat open en Francis komt binnen. Hij ziet Alice en nadert haar. Hij buigt zich langzaam in de richting van haar gelaat.

ALICE: (Wordt wakker.) Hallo...

FRANCIS: Hallo.

ALICE: Hoe laat is 't?

FRANCIS: Laat.

ALICE: Alles goed in het ziekenhuis?

FRANCIS: Het is Ben niet.

ALICE: Uuuh?

FRANCIS: 't Is Francis.

Alice opent de ogen, herkent hem en springt recht.

ALICE: Wat doe jij hier?

FRANCIS: Ik wou je zien.

ALICE: Wablieft?

FRANCIS: Ik wou je zien, maar ik wou je niet wakker maken.

ALICE: Hoe ben jij hier binnen geraakt?

FRANCIS: Ik heb een sleutel.

ALICE: Sinds wanneer?

FRANCIS: Ben heeft hem mij gegeven.

ALICE: Daar weet ik niets van.

FRANCIS: Voor dringende gevallen.

ALICE: Er zijn geen dringende gevallen.

FRANCIS: Je hebt gegild. Daarom ben ik gekomen.

ALICE: Heb ik gegild?

FRANCIS: Ik wou je niet wakker maken.

ALICE: Je hebt me gehoord?

FRANCIS: Het was niet de bedoeling dat je wakker werd.

ALICE: Ik heb niet de indruk dat ik...

FRANCIS: Ik wou er alleen zeker van zijn dat alles goed met je ging.

ALICE: Ik denk dat alles goed gaat.

Francis nadert haar terwijl hij haar recht in de ogen kijkt.

FRANCIS: Waarschijnlijk een nachtmerrie.

ALICE: Misschien.

FRANCIS: Ik wou alleen zeker zijn dat...

ALICE: Ik heb niet de indruk dat ik gegild heb.

FRANCIS: 't Was maar een kwade droom.

ALICE: Herinner ik me niks meer van.

FRANCIS: Herinner jij je niets van je dromen?

ALICE: Niet altijd.

FRANCIS: Je zag er zo rustig uit.

ALICE: Denk je dat ik gegild heb?

FRANCIS: Toen ik binnenkwam, zag je er rustig uit.

ALICE: Ik dacht dat ik me goed voelde.

FRANCIS: Voel je je nu niet goed misschien?

ALICE: Alleen maar een beetje...

FRANCIS: Slaperig?

Het is alsof Alice steeds meer de invloed ondergaat van Francis' ogen...

ALICE: Ik denk dat ik in mijn eigen bed ga slapen.

FRANCIS: Wil je dat ik blijf?

ALICE: Waarom?

FRANCIS: Tot je slaapt. Daarna ga ik weg.

ALICE: Het moet al middernacht zijn.

FRANCIS: Half één.

ALICE: Benjamin zal gaan thuis komen.

FRANCIS: Nu al?

ALICE: Ja.

FRANCIS: Ik denk toch dat ik moet blijven.

ALICE: Dat is niet nodig.

FRANCIS: Ben je zeker?

ALICE: Ja.

FRANCIS: Heb je niet graag dat ik blijf?

ALICE: Het is geen kwestie van graag of niet.

FRANCIS: Dus heb je graag dat ik blijf?

ALICE: Dat heb ik niet gezegd.

FRANCIS: Wat heb je dan wel gezegd?

ALICE: Weet ik niet meer.

FRANCIS: Ik blijf.

ALICE: Dat is niet nodig.

FRANCIS: Zul je geen nachtmerries meer hebben?

ALICE: Weet ik niet.

FRANCIS: Ik wil niet dat jij nachtmerries hebt.

ALICE: Dat heb ik zelf niet in de hand.

FRANCIS: 't Is beter dat ik blijf.

ALICE: Nee.

FRANCIS: (*Knikt zacht van "ja".*) Je wil dat ik blijf.

ALICE: Het is niet...

FRANCIS: Ik blijf.

ALICE: Wil je blijven?

FRANCIS: Als jij wil dat ik blijf.

ALICE: Ja.

FRANCIS: Dan blijf ik.

ALICE: Blijf.

Francis gaat met de hand door de haren van Alice.

FRANCIS: Ik voelde dat het niet goed met je ging.

ALICE: ...niet goed met me ging?

FRANCIS: Ik maakte me zorgen. Ik wou je niet alleen laten.

Francis laat zijn hand over haar lichaam glijden.

ALICE: Wat doe je?

Francis buigt zich naar haar toe. We horen opnieuw de sleutel in de deur. Francis gaat vlug weg van Alice. Ben komt binnen.

BEN: Francis?

FRANCIS: (*Volledig zichzelf.*) Goeie avond.

BEN: Stoor ik?

FRANCIS: Absoluut niet.

ALICE: Ik had een nachtmerrie.

BEN: Weeral?

ALICE: Ik heb gegild.

FRANCIS: En daar ben ik wakker door geworden.

ALICE: Hij is me gerust komen stellen.

FRANCIS: Alice voelt zich niet goed.

ALICE: Ik voel me niet goed.

FRANCIS: Daarom ben ik hier.

BEN: Dat is vriendelijk.

FRANCIS: Graag gedaan.

Pauze.

ALICE: Ik wist niet dat je hem een sleutel had gegeven.

BEN: Daar heb ik goed aan gedaan.

ALICE: Ja.

FRANCIS: Kom toch binnen.

BEN: Ik wil jullie niet storen.

FRANCIS: Alice had behoefte aan een goed gesprek.

BEN: Had jij behoefte aan een goed gesprek?

ALICE: Dat zal dan wel.

BEN: Doe alsof ik er niet ben.

Ben komt binnen, zet zijn aktetas neer en trekt zijn jas uit.

ALICE: *(Tot Ben.)* Zin om te slapen?

BEN: Waar ik sta.

ALICE: Ik ook.

FRANCIS: *(Tot Ben.)* Je zou beter naar bed gaan.

BEN: Ik heb nog te doen.

FRANCIS: Hier?

BEN: Ja.

FRANCIS: Dan kunnen we je storen.

BEN: Misschien niet.

FRANCIS: Wij praten nogal luid.

BEN: Ik ben het gewend om met lawaai te werken.

Pauze.

FRANCIS: Waarom ga je niet in mijn kamer werken?

BEN: In het appartement van je ouders?

FRANCIS: Je zal daar erg goed zitten.

BEN: Het hoeft niet.

FRANCIS: Ze zijn al lang gaan slapen.

BEN: Misschien, maar ik zou niet graag...

FRANCIS: Je zit er erg rustig.

Pauze.

BEN: Ben je zeker dat het er erg rustig is?

FRANCIS: Je mag zelfs blijven slapen, als je wil.

BEN: Dat kan... (*Pauze.*) Zullen je ouders er niets op tegen hebben?

FRANCIS: Ze zullen heel blij zijn om samen met jou te ontbijten.

BEN: Denk je?

FRANCIS: Mijn moeder zal verschrikkelijk opgewonden zijn.

ALICE: Da's waar. Ze zal heel blij zijn.

FRANCIS: In feite zullen ze ontgoocheld zijn als je niet gaat.

BEN: Ha ja?

ALICE: Dat zou jammer zijn.

FRANCIS: Je mag hen niet ontgoochelen.

BEN: Ik wil hen ook niet ontgoochelen. (*Hij begint zijn zaken bijeen te rapen, maar plots blijft hij ongerust staan.*) En jij, waar ga jij slapen?

FRANCIS: Op de divan.

ALICE: Het is niet zo comfortabel.

BEN: *(Tot Alice.)* Je ligt er goed. Jij valt hier toch praktisch elke avond in slaap.

FRANCIS: Het is perfect.

Pauze.

ALICE: Je mag in ons bed slapen, als je wil.

FRANCIS: Wie weet...

ALICE: Dat zal alleszins comfortabeler zijn. Niets op tegen, Ben?

BEN: Absoluut niet.

FRANCIS: Zeker?

BEN: Ja.

ALICE: Het zal echt prettiger zijn.

FRANCIS: Zoals je verkiest. Ik geef je mijn sleutel. *(Hij neemt zijn sleutel en geeft hem aan Ben.)*

BEN: Bedankt.

FRANCIS: Ben je al eerder in ons appartement geweest?

BEN: Nee.

FRANCIS: 't Is identiek aan dat van jullie, maar dan omgekeerd.

BEN: Oké.

FRANCIS: Mijn kamer is de laatste links aan het eind van de gang.

BEN: *(Wijst naar de gang van zijn eigen appartement.)* Aan het einde links...

FRANCIS: Ja, maar dan in de andere richting.

BEN: Andere richting... Juist.

FRANCIS: Let alleen op bij het binnenkomen; de deur kriipt.

BEN: Ik zal erop letten.

Pauze.

ALICE: Daar had ik nog niet aan gedacht.

BEN: Aan wat?

ALICE: Dat jullie appartement net omgekeerd was.

BEN: Zo is 't.

ALICE: Hetzelfde, maar omgekeerd.

FRANCIS: Klopt.

ALICE: Daar had ik niet eens aan gedacht.

Stilte. Ze bekijken mekaar.

BEN: Goed dan... Heu... Goeie nacht.

FRANCIS: Goeie nacht.

ALICE: Tot morgen.

BEN: Ja.

Ben neemt zijn aktetas en gaat naar de deur.

FRANCIS: Ben?

BEN: Hm?

FRANCIS: Trek de deur dicht als je naar buiten gaat.

BEN: Goed.

FRANCIS: Bedankt.

BEN: Goeie nacht.

Benjamin gaat naar buiten en trekt de deur dicht.

Donker.

Scène 12

De volgende morgen. Ben staat in de deuropening. Hij ziet Francis die in het salon zit en een krant doorbladert. Beide mannen zijn in kamerjas en ze hebben een kopje koffie in de hand.

FRANCIS: Hoe vind je de koffie van Julia?

BEN: Erg lekker. Valt die van Alice mee?

FRANCIS: Een beetje sterk, maar ik raak er wel aan gewend.

BEN: Op de duur raak je aan alles gewend. *(Pauze. Ze nemen allebei tegelijk een slok koffie.)* Ik heb je kamerjas aangetrokken. Ik hoop dat je er niets op tegen hebt?

FRANCIS: Absoluut niet. Ik heb de jouwe aangetrokken.

BEN: Daar heb je goed aan gedaan. *(Pauze.)* En? Comfortabel?

FRANCIS: Een heel mollig stofje.

BEN: Pas nieuw. Ik heb hem net gekocht.

FRANCIS: Me dunkt.

Stilte. Ze nemen allebei tegelijk een slok koffie.

BEN: Niet al te slecht geslapen?

FRANCIS: Ik heb zelfs lekker geslapen. Je hebt een heel zacht bed.

BEN: Des te beter. We dachten eraan om ons misschien iets groters aan te schaffen.

FRANCIS: Dat zal niet nodig zijn.

BEN: Denk je?

FRANCIS: Het is perfect zoals het nu is.

Stilte. Ze nemen allebei tegelijk een slok koffie. Alice komt binnen. Ze is in peignoir.

BEN: Goeie morgen.

ALICE: Lekker geslapen?

BEN: Zeker. Jij?

ALICE: Heel goed. *(Ze gaat zich een kopje koffie uitschenken.)* Nog iemand koffie?

FRANCIS: Nee, dank je.

ALICE: Ben?

BEN: Ik heb liever die van Julia.

Julia komt uit haar appartement. Ze gaat naar Ben en geeft hem een massa kleine zoentjes op de wang. Alice gaat naast Francis zitten.

JULIA: Toen we deze morgen wakker werden, was het zo'n aangename verrassing om die kleine Benjamin bij ons te hebben.

BEN: Het genoeg is geheel aan mijn kant.

FRANCIS: Ik heb hem pannekoekjes met braambesjes gebakken. En ze waren lekker, hé jongen?

BEN: Bijzonder lekker.

JULIA: Ik ben dol op pannekoekjes bakken.

Francis, Alice en Ben nemen tegelijk een slok koffie.

JULIUS: *(Vanuit het andere appartement.)* Julia! Is er nog koffie?

JULIA: Nee! Ben heeft de laatste genomen!

BEN: Sorry, Julius!

JULIUS: Geeft niet! Ik zet wel andere!

Pauze.

BEN: Mag ik binnenkomen?

ALICE: Natuurlijk.

FRANCIS: Doe alsof je thuis bent.

Ben komt binnen. Julius komt uit zijn appartement en komt in de deuropening bij Julia staan.

JULIA: Het was echt aangenaam om Benjamin deze morgen bij ons te hebben, hé?

JULIUS: Bijzonder aangenaam.

JULIA: We zouden dat eens meer moeten doen.

FRANCIS: We zouden dat aldoor moeten doen.

JULIUS: 'n Goed idee.

Ben draait zich naar Julius en Julia. Hij bekijkt hen en is zichtbaar gelukkig.

JULIUS: Mogen we binnenkomen?

FRANCIS: Nee, nu niet.

Zonder Julius en Julia uit het oog te verliezen, legt Francis zijn arm rond de schouders van Alice.

JULIUS: Goed dan...

JULIA: Mooi...

Francis trekt Alice stevig tegen zich aan. Julius en Julia bekijken het even en keren dan terug naar hun appartement. Francis begint Alice aanvankelijk zacht te zoenen, maar dan gaat het er iets feller aan toe. Ben nipt van zijn koffie en ziet er tevreden uit. Na een poosje slaat hij het stoeipartijtje van Francis en Alice zonder de minste emotie gade.

BEN: Ik ga jullie verlossen van die kopjes, dan ben je meer op je gemak.

Ben neemt de twee kopjes over die Francis en Alice nog steeds in de hand houden. Francis en Alice storten zich op de divan en beginnen mekaar wild te zoenen. Ben staat naast hen en slaat hen onbewogen gaande.

BEN: Bon... Ik ga maar terug naar mijn kamer. Er is nog een pak werk op de plank.

Hij blijft Francis en Alice nog steeds bekijken; hun geknuffel wordt altijd maar sensueeler, haast dierlijk.

BEN: Doe maar rustig verder, ik weet de weg.

Een ogenblik later verlaat Ben het appartement. Alice en Francis blijven wild stoeien tot de sfeer in het appartement plots omslaat, helemaal anders wordt... Francis staat recht. Hij gaat rustig naar de gang die naar de kamers leidt. Het is alsof hij bezit neemt van de omgeving. Dan gaat hij af. Alice blijft op de divan liggen. Het is alsof ze er zich niet van bewust is dat Francis haar in het midden van hun omhelzing alleen heeft gelaten.

Donker.

Scène 13

Alice ligt op de divan te slapen. Een baby begint zachtjes te huilen en ze schiet wakker. Even in de war, gaat ze naar de gang. Ze geeft er zich rekenschap van dat het huilen niet uit de kamer komt, maar eerder uit de gang tussen de appartementen. Ze gaat naar de voordeur, opent ze, terwijl ze onbeweeglijk in de deuropening blijft staan. Ze luistert. Het huilen komt uit het appartement van de Stüntls. Ze gaat de gang in, naar de deur van het appartement. Ze klopt aan.

ALICE: Is daar iemand?

Ze neemt de deurkruk en probeert de deur discreet te openen, maar deze is duidelijk stevig op slot.

ALICE: Julia? Julius? 't Is Alice hier. Doe open.

Ze bonst harder op de deur.

ALICE: Is er iemand. Doe open. Doe die deur open! Ik denk dat er... Ben?

De baby huilt harder en Alice begint te panikeren. Ze probeert de deur te openen door de deurkruk voortdurend op en neer te bewegen.

ALICE: Alstublieft... Is daar iemand? Doe die deur open. Doe die deur open.

Ze bonst hard op de deur. We horen hetzelfde heldere doch schreeuwerige geluid van het kinderspeelgoed. Het klinkt alsof iemand een kind met dit speelgoed slaat. Alice blijft even stil om zeker te weten wat ze hoort. Het geluid klinkt alsmaar feller en de baby begint te brullen. Alice panikeert nog meer. Ze zet zelfs haar schouder tegen de deur.

ALICE: Alsjeblieft! Ik smeek u! Hou op! Hou op! Hou op!

Plots slaat de deur van het appartement van Ben en Alice met een klap dicht, alsof een felle windvlaag ze dicht heeft geslagen. Zodra de deur dicht is: volkomen stilte. We horen niets meer. We zien niets meer.

Donker.

Scène 14

Alice en Francis zitten in het salon. Ze zijn in discussie gewikkeld.

ALICE: Dat heb jij me gezegd...

FRANCIS: Ik heb je gevraagd om iets te doen, niet om een...

ALICE: Te laat.

FRANCIS: ...om een party te organiseren.

ALICE: Het is geen party.

FRANCIS: Je had het me moeten vragen.

ALICE: Ik heb hen niet geïnviteerd. Ze hebben zichzelf geïnviteerd.

FRANCIS: Super, zeg!

ALICE: Wat?

FRANCIS: Als je dat soort volk één keer inviteert, raak je ze niet meer kwijt.

ALICE: Doe niet zo belachelijk.

FRANCIS: We raken ze niet meer kwijt, zeg ik, wacht maar.

ALICE: *(Plots even in de war.)* Wacht eens even...

FRANCIS: We zullen nog moeten verhuizen om wat rust te vinden.

ALICE: Dat heb je me al gezegd.

FRANCIS: Wat?

ALICE: Dat je me dat al gezegd hebt.

FRANCIS: Het is ook niet de eerste keer dat we het er over hebben.

ALICE: Nee, maar...

FRANCIS: Je weet dat ik liever hun hielen...

ALICE: Deze conversatie hebben we al gehad.

FRANCIS: Ik heb geen zin om hen hier in huis te hebben.

ALICE: Ik bedoel dezelfde conversatie. Dezelfde woorden. Precies hetzelfde.

FRANCIS: Onmogelijk. (*Ze bekijken mekaar recht in de ogen.*) Jij beeldt je dingen in.

Alice wordt plots verschrikkelijk agressief. Ze neemt een kader van een kast en gooit het naar Francis' hoofd, die het nog net kan ontwijken. Het kader vliegt aan diggelen op de muur achter hem. Ben opent de deur van het appartement. Hij ziet Alice en Francis bezig en blijft onbeweeglijk staan. De drie bekijken mekaar.

BEN: Het spijt me... Beetje belachelijk... Ik heb me van deur vergist.

ALICE: Dat geeft niet.

BEN: Ik moet ergens op de andere planeet gezeten hebben.

FRANCIS: Hoogst waarschijnlijk.

BEN: Tja, ik heb er ook geen uitleg voor... Het spijt me oprecht dat ik u stoort.

FRANCIS: Mijn schuld. Ik ben vergeten ze op slot te doen.

BEN: Ik snap niet hoe ik me van appartement heb kunnen vergissen.

ALICE: De deuren lijken op mekaar. Ze zijn onderling verwisselbaar.

BEN: Ik veronderstel dat thuiskomen op de deur zo'n automatisme wordt, dat men er zich niet bewust van is dat men bij iemand anders binnen stapt.

Pauze.

FRANCIS: Je moet wel opletten dat het niet opnieuw gebeurt.

BEN: Uiteraard.

ALICE: Francis, zo erg is het toch niet.

FRANCIS: Uit zijn doppen kijken moet iedereen.

BEN: Je hebt gelijk. Het spijt me. In 't vervolg...

FRANCIS: In 't vervolg zal ik de deur op slot doen.

Donker.

Scène 15

Alice en Francis zitten naast mekaar. Ben zit tussen Julius en Julia.

ALICE: Opnieuw?

JULIUS: Ja. Een lange reis...

ALICE: Jullie reizen veel.

JULIA: Dit keer zijn we verplicht om te vertrekken.

FRANCIS: Hoe spijtig.

ALICE: Komen jullie binnenkort terug?

JULIUS: 't Is een reis van onbepaalde duur.

Korte pauze.

FRANCIS: Jij gaat ook mee, Ben?

JULIA: Uiteraard.

BEN: Ik ben dol op reizen.

FRANCIS: Dat komt dan goed uit.

Korte pauze.

ALICE: Ik benijd jullie. Ik zou ook graag reizen willen maken.

JULIA: Zoude jullie ook willen vertrekken?

FRANCIS: Nee.

JULIUS: Niet doen.

JULIA: Ben je hier dan graag?

FRANCIS: Enorm.

ALICE: We zitten hier goed.

JULIUS: 't Is een mooi appartement

BEN: Dit is nu precies het soort plaats waar ik zou willen wonen.

Korte pauze.

ALICE: Mag ik jullie iets aanbieden voor je vertrekt?

JULIA: Ik vrees dat we moeten gaan.

FRANCIS: Wij willen u niet ophouden.

Iedereen staat op.

JULIUS: Het was ons een genoegen.

Julius geeft Francis een hand en gaat dan naar Alice.

ALICE: Voor ons ook.

Julius neemt hoofs haar hand en drukt er een zoen op terwijl hij haar in de ogen kijkt.

JULIUS: Ik had echt wat meer tijd met jullie willen doorbrengen. Een andere keer misschien...

ALICE: Misschien.

Julius gaat naar de deur.

JULIA: Let goed op jezelf, Francis.

FRANCIS: Jij ook.

Julia aarzelt een ogenblik, maar dan neemt ze Francis stevig vast. Hij ondergaat haar knuffel passief.

JULIUS: Julia.

JULIA: Ik kom.

Julia gaat naar de deur. Alice en Ben staan tegenover mekaar.

ALICE: 't Is jammer. We hebben amper de tijd gekregen om met mekaar kennis te maken.

BEN: We zullen zeker en vast de kans krijgen om mekaar nog eens te ontmoeten.

ALICE: Misschien.

Ben zoent Alice op beide wangen. Dan verwijderen ze zich van mekaar terwijl ze mekaar toch op een eigenaardige manier blijven bekijken.

BEN: Welk parfum gebruik jij?

ALICE: Ik gebruik geen parfum.

BEN: Raar... Ik herkende precies...

JULIA: *(Kort.)* Benjamin!

BEN: Ja?

JULIA: Als we nog een en ander in de koffers willen stoppen...

BEN: *(Naar de deur.)* Ik kom.

JULIUS: Tot ziens.

ALICE: Goede reis.

BEN: *(Tot Alice.)* Tot binnenkort.

ALICE: Tot binnenkort.

De drie verlaten het appartement en begeven zich naar de deur er tegenover. Francis reageert niet. Hij staat bij de divan en ziet hen vertrekken. De drie gaan hun appartement binnen en sluiten de deur. Alice doet de deur dicht. Stilte. Alice blijft onbeweeglijk staan en droomt weg. Francis gaat via de achterzijde van de divan naar haar toe. Daar trapt hij op het kinderspeelgoed dat een helder doch schreeuwerig geluid produceert. Alice schrikt op. Francis raapt het speelgoed op.

ALICE: Wat is er gebeurd?

FRANCIS: Niets.

Ze bekijken mekaar even.

ALICE: Ik ben dat vergeten op te bergen. Geef.

Alice gaat naar Francis en neemt het speelgoed uit zijn handen. Een baby begint te huilen.

ALICE: *(In zichzelf.)* Nog niet... *(Gaat richting gang en draait zich om.)* Ik ga even liggen.

FRANCIS: Doe dat. Je ziet er moe uit.

ALICE: Vind je?

FRANCIS: Je bent er precies niet bij vandaag. *(Ze bekijken mekaar even.)* Goede nacht.

ALICE: Jij ook.

Alice gaat richting gang. Francis neemt een boek uit de hoop boeken die nog steeds op de grond ligt en gaat in de divan zitten. Alice ziet het en probeert zijn aandacht te trekken.

ALICE: Wat ga je doen?

FRANCIS: Weet ik niet. Beetje lezen.

Pauze.

ALICE: Ik ga slapen.

FRANCIS: Weet ik...

ALICE: . . .

FRANCIS: Ik hou je niet tegen.

Pauze. De baby begint harder te huilen.

ALICE: Ik zou graag alleen willen zijn.

FRANCIS: Wil je dat ik op de divan slaap?

Pauze.

ALICE: Wil je naar buiten gaan, alstublieft?

FRANCIS: Hm?

ALICE: Ik wil dat je naar buiten gaat.

FRANCIS: Ik heb geen zin om naar buiten te gaan. Het regent.

ALICE: Ik wil dat je naar huis gaat.

FRANCIS: Waar?

ALICE: Naar huis.

FRANCIS: Naar huis?

ALICE: Waar je woont. Bij je ouders.

FRANCIS: Bij mijn ouders?

ALICE: Ga terug naar huis.

FRANCIS: Ik ben hier thuis.

De baby huilt harder.

ALICE: Francis, ik heb geen zin om...

FRANCIS: Alice, ga rustig slapen, ja?

ALICE: Ga weg, alstublieft.

FRANCIS: Maar wat heb je toch?

ALICE: Ga weg!

FRANCIS: Om waar naartoe te gaan?

ALICE: Naar huis.

FRANCIS: Ik ben thuis.

ALICE: Stop ermee.

FRANCIS: Ik woon hier.

ALICE: Nee. Ik, ik woon hier.

FRANCIS: Met jou.

ALICE: Jij woont bij je ouders.

FRANCIS: Mijn ouders zijn overleden, Alice. Probeer me met zoiets niet voor de gek te houden.

ALICE: Voor de gek? Ik hou je niet voor de gek. Jij bent het die...

FRANCIS: *(Naar haar.)* Kalmeer je toch, schatje. Ga eens naar je zoon kijken.

ALICE: Mijn zoon?

FRANCIS: Ga eens naar onze zoon kijken...

ALICE: Waar heb je 't over?

FRANCIS: Die al vijf minuten ligt te huilen.

ALICE: Mijn zoon is...

FRANCIS: Hij heeft je nodig, Alice.

ALICE: Nee, mijn zoon is...

FRANCIS: In zijn kamer.

ALICE: *(In paniek.)* Hou op!

FRANCIS: Waarschijnlijk heeft hij honger.

ALICE: Je hebt het recht niet om over mijn zoon te spreken.

FRANCIS: Hij wil bij zijn moeder zijn.

ALICE: Jij hebt hem nooit gezien. Jij weet niet eens wie hij is.

FRANCIS: Wij hebben een zoon, Alice.

ALICE: Nee!

En de baby blijft maar huilen...

ALICE: Ga weg.

FRANCIS: Alice...

ALICE: Ga weg.

FRANCIS: Ik ben het.

ALICE: Ik wil dat je weggaat.

FRANCIS: (*Probeert haar te kalmeren.*) Ik ben het, Francis. Je man.

ALICE: Jij bent een buur. jij bent mijn buur.

FRANCIS: Wij zijn getrouwd.

ALICE: Jij woont hier tegenover.

FRANCIS: We hebben een zoon van zes maanden oud.

ALICE: Aan de andere kant van de gang.

FRANCIS: Die aldoor ligt te huilen.

ALICE: In het appartement hier tegenover.

FRANCIS: Welk appartement?

ALICE: Dat hier tegenover!

FRANCIS: Over welk appartement heb je het?

ALICE: (*Naar de deur.*) Jouw appartement. Het appartement van je ouders.

FRANCIS: Alice, er is geen...

ALICE: Je bent er geboren. Je hebt er je hele leven gewoond.

FRANCIS: Waar?

Alice gooit de deur open, terwijl ze Francis blijft bekijken.

ALICE: Hier! De deur hier tegenover!

Alice draait zich naar de gang. Ze bevriest. De deur van het appartement van Julius en Julia is verdwenen. We zien alleen de muur van de gang. Lange stilte. Alice draait zich traag naar Francis. De angst staat op haar gezicht te lezen. Ze bekijken mekaar zonder te bewegen. We horen een baby die stilletjes lacht. Francis draait zich naar de gang die naar de kamers leidt. Dan bekijkt hij Alice en glimlacht.

Donker.

Einde

Alles komt in orde.

Met Alice en Ben in hun nieuwe appartement. Of niet? Want de sleet laat zich voelen na de dood van hun zoontje. Alice hoort hem nog steeds huilen. Met haar verstand weet ze dat er in de kamer niemand meer is, maar de wonde wil niet dicht. Alice zit de hele dag thuis, voelt zich volkomen nutteloos en balanceert op de rand van de psychotische afgrond.

Ben vlucht in zijn drukke taak als dokter in een ziekenhuis.

Tot ze kennismaken met de overburen, zestigers, die zichzelf blijven uitnodigen.

Misschien komt alles wel in orde met de hulp van Julius en Julia.

Gaandeweg lijken deze zestigers over hypnotische gaven te beschikken waarmee ze de jongelui manipuleren. Hun zoon Francis, een overrijpe vrijgezel, heeft blijkbaar een oogje op Alice, hoewel het Julius is die voortdurend rond haar zweeft en er met zijn geraffineerd taalgebruik in slaagt haar het hoofd op hol te brengen. Maar met welk doel?

Julia, licht exhibitionistisch, misschien een medium, houdt de draadjes die ze rond Ben spint intussen strak gespannen. Ten slotte ziet hij in haar de moeder die hij nooit heeft gekend.

Alles komt in Orde van Cathérine-Anne TOUPIN vult zich gaandeweg met bevreemding, spanning en zwarte humor.

Alles komt in Orde zweeft tussen realiteit en nachtmerrie. Soms lijkt het wel absurd theater, soms is het een farce.

Alles komt in Orde is een psychologische thriller, die meer vragen oproept dan hij beantwoordt.

* * * * *